

the book is owned by kmitl@usa.net (member #26);
typed to Word Document by kmitl@usa.net;
converted to PDF format by Webmaster

This PDF file is intended for educational purpose and private use only. Our goal is to promote SamGler to all walks of life and to memorize Por Intarapalit, one of the greatest writers in Thai fiction history.

Webmaster (18/04/98)

apinunw@iname.com

SamGler Reading Society

<http://members.tripod.com/~threers> or <http://3gler.home.ml.org>

ข้าวปุดปลาเค็ม

ป.อินทรปาลิต

เมฆหมอกแห่งความร้าวรานระหว่างอาเสี้ยกิมหงวนกับนวนลลอได้ตั้งเค้าเมื่อปลายเดือนเมษายนที่แล้วมานี้ หลังจากเงินสดในท้องนอนที่บรรจุไว้ในปี๊บๆ ละ ๕๐๐,๐๐๐ บาท ได้หายไปหนึ่งปี๊บ และเงินปี๊บนี้คนอื่นจะเอาไปไม่ได้เป็นอันขาดนอกจากอาเสี้ยกิมหงวนคนเดียว

เมื่อนวนลลอซักถามคาคัดคั้นเอาความจริงในเรื่องนี้ว่ากิมหงวนเอาเงินไปทำอะไร อาเสี้ยก็ตอบเมื่อยของเขาย่างตระหนง

“เอาไปใช้ธุระส่วนตัว บอกเท่านี้แล้วไม่ต้องซักถามอะไรอีก เพราะว่ามันเป็นเงินของเฮีย ไม่ใช่เงินของนวนล”

นวนลลอเริ่มรู้สึกทันทีว่า สามีของหล่อนหมดความเกรงกลัวหล่อนเสียแล้ว ซึ่งปกติเขาทั้งรักทั้งหลงและกลัวหล่อน แต่บัดนี้เขาเข้มแข็งเป็นคนละคน เสียหงวนนอนหันหลังให้หล่อนหลายคืนแล้ว มีหน้าซ้ำเอาหมอนข้างกั้นกลางเตียงนอนเสียด้วยแบ่งเขตคนละครึ่ง

พ.อ.กิมหงวนหรือเสี้ยหงวนนายทหารผู้ใหญ่ของกองทัพบกและมหาเศรษฐีอันดับหนึ่งของประเทศไทยได้หายไปจากบ้าน “พัชรภรณ์” ในตอนสายวันเสาร์ที่ ๔ พฤษภาคม พร้อมด้วยรถคาดีลแล็คเก็งคันงามของเขา อาเสี้ยกลับมาในตอนเช้าวันจันทร์ที่ ๖ เดือนเดียวกัน ซึ่งตามเวลาที่กล่าวนี้ พล, นิกร, กับเจ้าคุณปัจจนิกฯ และสีนางนั่งรวมกลุ่มกันในห้องโถงหลังจากอาหารเช้าได้ผ่านพ้นไปเมื่อสักครู่นี้เอง ส่วนคุณหญิงวาดพา ดร.ดิเรกไปตรวจรักษาเพื่อนของท่านคนหนึ่ง ซึ่งป่วยเป็นโรคชราถึงขั้นนอนซมไม่ยอมรับประทานอาหารทำท่าจะกลับบ้านเก่า

เมื่อเสี้ยหงวนเดินตัวปลิวเข้ามาในห้องโถง ทุกคนก็พากันมองดูอาเสี้ยเป็นตาเดียว เจ้าคุณปัจจนิกฯ กล่าวถามทันที

“แกหายไปไหนมาวะตั้งสองวัน อาคิดว่าผู้ร้ายมันหลอกพาตัวแกไปสังหารโหดเสียแล้ว”

เสี้ยหงวนยิ้มละไม เดินเข้ามานั่งบนโซฟาระหว่างพลกับนิกร

“ไปเที่ยวบางแสนมาครับคุณอา บางแสนให้ความสุขแก่ผมอย่างบอกไม่ถูก”

นิกรพูดโพล่งขึ้น

“แกไปกับใครอ้ายดี”

กิมหงวนหันมามองดูหน้านายจอมทะเล้นแล้วยิ้มให้

“ไปกับแฟนของกันนะซี”

พลว่า “อย่าทำลายจิตใจคุณนวนให้มากนักอ้ายเสี้ย คุณนวนนะเปรียบเหมือนน้องสาวของกันนะไว้วถึงแม้แกแฟนไปเที่ยวบางแสนจริงๆ แกก็ไม่ควรพูด พูดพล่อยๆ แกจะเจ็บตัว”

อาเสี้ยทำตาเขียวกับ พ.อ. พล พัชรภรณ์เพื่อนเกลอของเขาทันที

“คนที่พูดความจริงเป็นคนเสียหายงั้นเระะ แกน่าจะรู้ว่าคำจริงเป็นวาจาที่ไม่ตายเหมือนอย่างคำพระที่ท่านว่า...อ้า...” แล้วเขาก็เปลี่ยนสายตามายังนายจอมทะเล้น “พระท่านว่ายังงิอะอ้ายกร”

“ทุกขโตทุกขถานัง” นิกรพูดหน้าตาเฉย

อาเสี้ยกลืนน้ำลายเอือก ท่านเจ้าคุณปัจจนิกฯ หัวเราะก๊าก

“สังจิงเวอมตั้งวาจาไว้ว อ้ายกร ทุกขโตทุกขถานังนะแปลว่าให้ทุกขแก่ท่านทุกขนั้นถึงตัว”

พ.อ. พล กล่าวกับอาเสี้ยอย่างเป็นทางการ

“พวกเราไม่อยากจะเห็นแกกับคุณนวนมีความตึงเครียดต่อกันเช่นนี้ ขอให้แกนึกถึงความรักครั้งหลังบ้างเวลาที่แกกับคุณนวนอยู่ร่วมกันมาไม่ใช่เล็กน้อย แกจะเห็นคนอื่นดีกว่าคุณนวนยังงั้นหรือ”

กิมหงวนยิ้มด้วยมุมปากด้านขวา

“ก็ควรจะเป็นอย่างนั้น อยากรู้อะไรก็ถามกันก่อนกันก็เต้ให้บ้างจะแปลกอะไร เงินของกันกันหามาด้วยความเหนื่อยยาก เอาไปใช้เพียงห้าหกแสนว่ายังงั้นยังงี้ ความจริงกันจะชนลงมาเผาสัก ๑๐ ปีบ หรือ ๒๐ ปีบก็ได้ ไม่ผิดกฎหมาย ไม่มีกฎหมายห้ามไม่ให้ผู้หนึ่งผู้ใดฉีกหรือเผาเงินของตนเอง” พูดจบอาเสี่ยก็ล้วงกระเป๋าเสื้อเชิร์ตโปโลหยิบธนบัตรใบละร้อยบาทปึกหนึ่งออกมาฉีกเล่นอย่างหน้าตาเฉยแล้วพยักหน้าให้นวนลลออเมียรักของเขา “นี่ยังไย เฮียมีสิทธิ์ที่จะฉีกหรือทำลายเงินของเฮียเล่นได้โดยเสรี ใครจะเป็นเจ้า”

หน้าตาของนวนลลออไหลลลล หลอนเสียวใจ เจ็บใจและแค้นใจอย่างที่สุด หลอนรู้ว่ากิมหงวนได้หญิงสาวที่บริษัทของเขาคนหนึ่งเป็นภรรยาแล้วๆ คนของหลอนที่ทำงานอยู่ในบริษัท “นวนลลออจำกัด” บริษัทจำหน่ายเครื่องสำอางที่ใหญ่ที่สุดในกรุงเทพฯ ได้รายงานการเคลื่อนไหวของกิมหงวนกับสาวน้อยคนนั้นให้นวนลลออทราบเสมอ

“อยากฉีกก็ฉีกไปซิคะนวนจะไปว่าอะไร” หลอนพูดเสียงเครือ และเป็นครั้งแรกที่หลอนยอมให้กิมหงวนเป็นเบี้ยบนหลอน

อาเสี่ยหัวเราะก๊าก

“ในที่สุดนวนก็ไมกล้าหือกับเฮียเหมือนเมื่อก่อน ฮะ ฮะ ลองหยิกลองตบหรือทุบตองเฮียสักทีซี ถ้าเฮียไม่เอาซีโครงเหน็บฝาเล่นก็อย่าเรียกว่าเสี่ยหงวน รู้ตัวไว้บ้างว่านวนจะเจี๊ยะบ่อโละแล้ว เหลาเหย้เต็มทนแล้วถึงจะเมื่อกับให้สวยสดชื่นอยู่เสมอ แต่ใส่ฟันปลอมถึงสองซี่ก เวลาตื่นนอนตอนเช้ายังงี้แลเห็นขอบตาที่ย้วยนซีตากรัง ผมยุ่งเหมือนนางเงือก นัยน์ตาก็ไม่มีประกายแจ่มใส มองทั้งวันหาความน่ารักไม่ได้ ส่วนโค้งส่วนเว้าเสี่ยหมดกลายเป็นส่วนที่ยั่วแห่ง ยังงี้ถ้าเป็นรถยนต์ก็ขายเชียงกงไปแล้ว ฮะ ฮะ เก้าคร่ำคร่ำซียังงี้ไหวกันชนหลุดห้อย บังโกลนบุงบู้ยี้ ตัวถั่งกระเทาะ แตรก็ตั้งเหมือนคนตะมุ๊กบี้ เบาะขาดสปริงใช้ไม่ได้ เข้าเกียร์ที่ตั้งโคร่คร่ำก แบตเตอร์ก็ร้ว สตาร์ทไม่ติดต้องเข็นบ่อยๆ” แล้วเขาก็หันมายิ้มให้พล “สู่นิลบลของกันไม่ได้ เหมือนรถออกจากอุโมงค์ วะ เครื่องยนต์เดินเรียบสนิท แตรกดเบาๆ ดังลั่นถนน ลีก็ใหม่สะดุดตา”

“พอแล้ว” พลตวาดเว็ด “ไม่อยากฟังไวย อย่านมาอธิบายเลย ผู้หญิงที่เหมาะสมกับแกมีคนเดียวเท่านั้นในโลกนี้ คือคุณนวน”

กิมหงวนหัวเราะก๊าก

“เหมาะสมหรือเพื่อน มองดูคล้ายๆ แม่มดไวย”

นันทาทนฟังไม่ไหว มีความเจ็บร้อนแทนนวนลลออเพื่อนรักของหลอน จึงกล่าวกับกิมหงวนด้วยเสียงค่อนข้างดังว่า

“ผู้ชายละก้อ มักจะเป็นเช่นนี้แหละ ได้ใหม่ก็ลืมเก่าเอาง่ายๆ น่าจะคิดเป็นบ้างว่า เคยร่วมทุกข์สุขกันมา ดิฉันซึกหมั่นไล้อาเสี่ยเสียแล้วซี”

ประไพพูดโพล่งขึ้น

“ถ้านิกรทำกับไพออย่างนี้ละก้อ พับผ่าเถอะ ไพอกระชกด้วยหลาวทองเหลือง ไล่ทะลักเลย”

อาเสี่ยลุกขึ้นยืน เขายิ้มเจื่อนๆ เมื่อแลเห็นนวนลลออก้มหน้าร้องไห้ ส่วนนันทาทนกับประภาและประไพกำลังมองดูเขาด้วยสายตาแข็งกร้าว ก่อนที่กิมหงวนจะพาตัวเดินขึ้นบันไดไปชั้นบน ประภา ก็กล่าวขึ้นว่า

“ดิฉันถามสักนิดเถอะคะอาเสี่ย อาเสี่ยคิดจะหย่าร้างกับคุณนวนหรือคะ”

เสี่ยหงวนเดินวนเวียนไปรอบห้องโถง

“ถ้าเป็นความประสงค์ของนวนผมไม่ขัดข้อง ไม่จำเป็นต้องไปถึงโรงถึงศาลหรอกครับ เพียงแต่ไปถอนทะเบียนสมรสกันที่อำเภอเท่านั้น ผมยินดีจ่ายเงินสดให้ห้าล้านบาท” แล้วกิมหงวนก็พูดเสียงค่อนข้างดัง “ห้าล้านบาทจริงๆ ไม่ใช่เอาเบ็งค์ใบละห้าบาท พันรอบสี่ระคนหัวล้าน”

เจ้าคุณปัจจนิกฯ ทำคายน พอกิมหงวนเดินผ่านหน้าท่าน เจ้าคุณก็ยกเท้าขวาถีบหลังกิมหงวนค่อนข้างแรงทำให้เสี่ยหงวนเซถลาออกไปเกือบจะหกล้ม อาเสี่ยหันมาค้อนเจ้าคุณปัจจนิกฯ แล้วเดินผ่านห้องโถงขึ้นบันไดไปชั้นบน

ท่านเจ้าคุณหัวเราะหึๆ ดีใจที่ท่านได้ตอบแทนกิมหงวน ท่านมองดูนวนลลออด้วยความสงสาร

“อย่าเสียวอกเสียวใจอะไรเลยวะ ยายนวล เชื้ออาถนะ อ้ายหงวนมันไม่จริงจังกับใครหรอก นอกจากแกคนเดียวเท่านั้น ปล่อยมันลักพัก ไม่ก็วันมันก็ทั้งเด็กสาวคนนี่ อารู้จักนิลบลดี ไม่มีอะไรที่จะเหนียวรั้งอ้ายหงวนได้ ตอนนี้นำล้างข้าวใหม่ปลามัน”

นวลล่อสะอื้น

“นวลตัดสินใจเด็ดขาดแล้วค่ะ นวลเลิกกับเฮียแน่นอน”

ทุกคนสะดุ้งโหยงพร้อมๆ กัน และมองดูนวลล่อเป็นตาเดียว นันทาจับมือช้ายนวลล่อบีบเบาๆ

“อย่าเพิ่งค่ะ คุณนวล มันยังไม่ถึงที่สุด”

น้ำตาของนวลล่อไหลริน

“อย่างนี้ยังไม่ถึงที่สุดอีกหรือคะ” หล่อนพูดพลางร้องไห้พลาง “ถ้าดิฉันขึ้นอยู่กับเฮียต่อไปก็เหมือนกับว่า ดิฉันหน้าด้านเต็มทน ทุกอย่างไม่ว่าจะเป็นความรักหรืออะไรทั้งนั้น เมื่อมันมีจุดเริ่มต้น มันก็มีเวลาสิ้นสุด ดิฉันกับเฮียสิ้นชาติวาสนาเสียแล้วค่ะ ดิฉันจะไปตามทางของดิฉัน ทรัพย์สินสมบัติของเฮียแม่แต่บาทเดียว ดิฉันไม่ต้องการ ทั้งๆ ที่ดิฉันมีสิทธิที่จะได้รับส่วนแบ่งอันมากมายหลายล้านที่เป็นสินสมรส”

พ.อ. นิกกร้องไห้ด้วยความสงสารนวลล่อ

“อย่าพูดเลยครับคุณนวล” นิกรพูดพลางร้องไห้ “ผมสงสารคุณใจจะขาดแล้ว คุณก็เท่ากับเป็นพี่น้องของผม ถ้าคุณหย่าร้างกับอ้ายหงวนและไปจากเรา ผมจะคิดถึงและเป็นห่วงคุณสักเพียงใด ฮือ-ฮือ”

เจ้าคุณปัจจนึกฯ มองดูนิกรอย่างขบขัน

“แกร้องไห้จริงๆ หรือแกล้งร้องไห้วะ”

นิกรสะอื้น

“จริงๆ ครับ พวกเราทั้งหมดแยกกันไม่ได้ รวมกันเราอยู่ แยกกันเราตาย”

นวลล่อผลุนผลันลุกขึ้นยืน

“ดิฉันขอบคุณทุกๆ คนค่ะที่มีความปรารถนาดีต่อดิฉัน ดิฉันจะขึ้นไปพูดทำความตกลงกับเฮียให้เด็ดขาดเดี๋ยวนี้ บางที...ดิฉันจะไปจากบ้าน “พัชรภรณ์” ในวันนี้แหละค่ะ และดิฉันมาอย่างไรก็จะไปอย่างนั้น เฮียจะได้รู้ว่าคนอย่างดิฉันมีศักดิ์ศรี เงินของเฮียไม่มีความหมายสำหรับดิฉัน บาทเดียวดิฉันก็ไม่ต้องการ”

นวลล่อเดินพาตัวเดินร้องไห้ขึ้นบันไดขึ้นไปชั้นบน หล่อนเคยเป็นแม่เลี้ยงที่เลี้ยงหงวนเกรงกลัวอย่างยิ่ง แต่บัดนี้หล่อนกลายเป็นลูกแมวเชื่องๆ ไปแล้ว ภายในห้องโถงเงิบสงัดไปชั่วขณะ เจ้าคุณปัจจนึกฯ จึงกล่าวขึ้นเปรยๆ ว่า

“ถ้ามันเลิกกันจริงๆ พวกเราคงเศร้าใจไปตามกัน”

ประไพพูดขึ้นทันที

“ไฟไม่ยอมให้คุณนวลกับอาเสียวเลิกกันหรอกค่ะ จะต้องหาทางให้ปรองดองกันให้ได้ คุณพ่อเคยเห็นนังนิลบลหรือเปล่าคะ”

“เคยเห็นแล้ว เพิ่งมาทำงานเป็นคนขายของหน้าร้านของบริษัทนวลล่อเมื่อเร็วๆ นี้เอง”

“สวยไหมคะ” ประไพถาม

ท่านเจ้าคุณนิ่งคิด

“คล้ายๆ มาริลิน มอนโรวะ แต่สาวกว่า”

ประไพยิ้มปากแน่น

“พรุ่งนี้ไฟจะไปที่บริษัท”

“ไปทำไม” เจ้าคุณปัจจนึกฯ ถามลูกสาวคนเล็กของท่าน

“ไปตบนังนิลบลค่ะ”

ท่านเจ้าสืมตาโพลง

“แกมีอำนาจอะไรที่จะไปตบเขา ขึ้นตบเขาเข้าเขาก็เอาตำรวจมาจับแก อย่างน้อยแกก็ถูกขัง ๓๐ วัน ที่โรงพักในฐานะเป็นอันธพาลหญิง”

“ไฟจะแหกห้องขังหนีมาตบนังนิลบลอีก”

“อ้อ เขาก็คงส่งแกไปขังคุกลาดยาวเท่านั้น”

“ดีสิคะ อยู่คุณสบายดี ไผจะชวนกรไปอยู่ด้วย”

นิกรสะอื้นสุดตัว

“หา ว่ายังโงะ ชวนกรไปติดเตารายด้วยกัน” แล้วนิกรก็หัวเราะ “อย่าเลยไผเราอยู่นอกคุกทุกวันนี้ก็สบายดีแล้ว”

ทันใดนั้นเอง สาวใช้คนหนึ่งก็วิ่งกระหืดกระหอบลงบันไดมาจากชั้นบนอย่างร้อนรน นันทากล่าวถามทันที

“อะไรจะแจ้ว มีอะไรเกิดขึ้นหรือ”

สาวใช้พูดลาล่าลล

“อาเสี้ยช้อมคุณนวลคะ ขึ้นไปช่วยห้ามหนอยซีคะ”

ทุกคนรีบลุกขึ้น พลวิ่งนำหน้าขึ้นไปก่อน นิกรและนันทา, ประภา, ประไพติดตามไป เจ้าคุณปัจจุบันก็อยู่รังกาย พอขึ้นพ้นชั้นบันได ทุกคนก็ได้ยินเสียงตึงตังโครมคราม แสดงว่ามีการต่อสู้กันอย่างดุเดือด แล้วมีเสียงข้าวของแตกหัก เสียงกระจกตู้แตกเสียงเก้าอี้ล้มดังมาจากห้องเสี้ยหงวน

ประตูห้องนอนปิด พลลองจับลูกบิดหมุนก็เปิดไม่ออก แสดงว่าข้างในล็อกกุญแจที่ล็อกปิดไว้ ทุกคนหยุดยืนรวมกลุ่มกันที่หน้าห้องนั้น และต่างก็ได้ยินเสียงนวลล่อเอ็ดตะโรลั่น

“เฮี้ยไม่ใช่ลูกผู้ชาย เฮี้ยตบตีนวลอย่างทารุณ คนใจร้าย คนป่าเถื่อน...เอาซีฆ่านวลให้ตาย”

เสียงโครมครามดังขึ้นอีก ระคนกับเสียงชู้คารามของกิมหงวน ฮือบ้างเฮ้บ้าง พลยกเท้าขวาถีบบานประตูเต็มแรง

“เปิดประตูอ้ายหงวน เปิดประตูไว้ว”

“ไม่เปิด” อาเสี้ยตะโกนออกมา “เรื่องของฟัวเมียคนอื่นไม่เกี่ยวไว้ว”

นวลล่อร้องขึ้นเสียงลั่นบ้าน

“ช่วยด้วย ช่วยดิฉันด้วย...ตายแล้ว...”

เจ้าคุณปัจจุบันฯ ตัดสินใจวิ่งเข้าชนประตูด้วยหัวไหล่ซ้ายของท่านเต็มแรง บานประตูทั้งสองบานเปิดพลีจะออกเนื่องจากอาเสี้ยดึงลือคอก ทานเจ้าคุณเสี้ยหลักก็วิ่งหัวชนถลาเข้าไปในห้องนอนถึงกับล้มลงตะครุบกับทุกคนวิ่งตามเข้าไปหยุดยืนรวมกลุ่มมองดูกิมหงวนกับนวลล่อซึ่งกำลังต่อสู้กันอย่างสุดสุด อาเสี้ยตั้งท่าแบบมวยจีน มีการเตะสกัดเท้าเข้ามา ใช้มือทั้งสองเสี้ยะ นวลล่อครูพลศึกษาหญิงคนแรกของประเทศไทยจดมวยแบบมวยไทยอย่างรัดกุม หล่อนสวมสะแล็คสีน้ำตาลแก่ไม่ได้มุ่งกระโปรงจึงสามารถใช้เท้าและเข้าได้คล่องแคล่ว

ใบหน้าของอาเสี้ยแตกยับพกซำดำเขียวแทบจะจำไม่ได้ ขอบตาซ้ายเขียวบัด โหนกแก้มขวาบวมปริแตกจะแตก ปากปลิ้นเหมือนปากครุฑเพราะถูกหมัดนวลล่ออย่างจังๆ หลายที นวลล่อเตะกิมหงวนด้วยเท้าขวาเต็มแรง อาเสี้ยเซไปปะทะฝาห้อง นวลล่อกระโจนเข้าซำด้วยเข่าลอยข้างขวาถูกลิ้นปีเสี้ยหงวนดั่งพลัก ทำให้อาเสี้ยจุกแน่นตัวอชมวดคิ้วหน้าและทรุดตัวลงนั่งยองๆ

นวลล่อร้องเอ็ดตะโรลั่นห้อง

“ตายแล้ว ช่วยด้วย เฮี้ยเตะดิฉัน คนใจร้ายช้อมเมีย”

กิมหงวนร้องตะโกนขึ้นบ้าง

“ทีหลังจำไว้ อย่าพูดก้าวร้าวช้อมเฮี้ยอีก อย่าอวดแสดงอำนาจกับฟัว ฮึม.....ประเดี้ยวตายทั้งกลมเท่านั้นเอง”

พล, นิกรกับเจ้าคุณปัจจุบันฯ ต่างมองดูหน้ากันและถอนหายใจเอือกใหญ่พร้อมๆ กัน นันทา, ประภา, และประไพยืนหัวเราะคิกคัก เมื่อนวลล่อหันมาเห็นเข้า หล่อนก็สะอื้นเอือกวิ่งเข้ากอดเจ้าคุณปัจจุบันฯ

“คุณอาขา ช่วยนวลด้วยคะ” หล่อนพูดพลางร้องไห้ “เฮี้ยตบตีนวลทำราวกับว่านวลเป็นข้าทาส บีบคอและเตะนวลตั้งหลายที”

อาเสี้ยยกมือชี้หน้าหล่อน

“คนอย่างนวลต้องปากว่ามือถึงอย่างนี้ จำไว้ว่าเมียไม่ใช่แม่ คอยดูนะ ถ้ากำแหงกับเฮี้ยอีก จะต้องเจ็บตัวอีก”

นิกรทำหน้าที่ขอบกล พูดเสริมขึ้นทันที

“ใครเจ็บวะอ้ายหงวน ฉันเห็นแกถูกคุณนวลเตะเหมือนเตะกระสอบทราย”

อาเสี้ยยืมแค้นๆ

“ก็ตอนที่กันเตะนวล พวกแกยังไม่ได้ฟังประตูเข้ามานี่หว่า กันล้อเสียวาน แล้วนี่ก็สงสารก็ยอมให้เตะกันบ้าง”

ประไพเดินเข้าไปหานวลล่อ และดึงนวลล่อเข้ามาอกอด

“นำสงสารคุณจิ้งคะ โถ...หน้าตาไม่มีบาดแผลเลย แต่หน้าอาเสี้ยเหมือนกับถูกหมากัด ไปห้องโพงเถอะคะ โพงอยากคุยกับคุณนวลเกี่ยวกับปัญหาชีวิตของคุณ อย่ายู่ที่นี้เลยนะคะ ประเดี๋ยวจะเจ็บตัวอีก” พุดจบหล่อนก็พานวลล่อออกไปจากห้อง นันทากับประภาติดตามออกไปด้วย

กิมหงวนอ้าปากยกมือขวาจับฟันซึกหนึ่ง พอขยับนิ้วมือเบาๆ ก็รู้สึกวาฟันซึกนั้นโยก เพราะถูกหมัดตรงขวาของนวลล่อ นิกกรกล่าวกับอาเสี้ยอย่างเป็นทางการว่า

“อ้ายหงวน แกไม่ควรใช้ระบบป่าเถื่อนกับเมียของแกไ้วย แกเป็นมนุษย์ผู้เจริญแล้วไม่ใช่สัตว์ป่า แกล้งเกดหรือเปล่า แม้แต่หมาตัวผู้มันยังไม่ข่มเหงรังแกหมาตัวเมีย ขอเสี้ยที่เถอะวะ มีอย่างไหนเตะเมียเสี้ยล้มลุกคลุกคลานหน้าตาพุกซัยยับเยินแทบจำไม่ได้ ฟันโยกหรือนั่น”

อาเสี้ยพยักหน้าและตอบอย่างไว้เหลี่ยม

“อือ.....กันทำนวลล่อไม่ลงวะ เลยชกหน้าตัวเอง กำลังโมโหล้อเสี้ยฟันโยก”

นิกกรว่า “แยไ้วย เป็นอันว่าแกไม่มีหวังที่จะได้เลี้ยงแมวตัวผู้เสี้ยแล้ว ส่วนกันก็เลี้ยงแมวตัวเมียไม่ได้เหมือนกัน เพราะฟันของกันยังติดอยู่”

กิมหงวนว่า “อย่ามากระเซ้ากันเลยวะ กันกำลังหัวเสี้ยมีอารมณ์ขุ่นมัวมาก ใจมันคอยคิดอยากจะเลิกกับนวลล่อทำเดี่ยว แกสองคนกับคุณอาออกไปจากห้องกันเถอะ บางทีกันจะนั่งเผาเงินเล่นสักสองสามล้าน”

นิกกรอมยิ้ม

“ให้กันช่วยเผาให้ก็ได้นี่หว่า กันจะจัดการให้เรียบร้อยทีเดียว เห็นความมั่งมีของแกแล้วอยากจะทำใจฉฉ่า บีบใส่เงินของแกวางกองรองซ้อนกันเต็มห้อง มองดูคล้ายๆ ร้านขายน้ำมัน แต่ความจริงมีเงินในบิ๊ปๆ ละห้าแสนดังที่เราู้กัน”

กิมหงวนยิ้มออกมาได้

“ก่อนที่กันจะได้นิลบลมาเป็นเมีย กันได้จ่ายเงินให้คุณพ่อของหล่อนไปหนึ่งในห้าของบิ๊ปแล้ว”

พลแกล้งชัตค้ออาเสี้ย

“เงินหรือน้ำมันหมูวะ”

“เงินไ้วย” กิมหงวนตะโกน “มีอย่างไหนวะเอาน้ำมันหมูไปขอลูกสาวเขา กันจ่ายให้คุณพ่อของนิลบลไปแสนบาท เขาก็เลยยกนิลบลให้กันโดยไม่มีเงื่อนไขอะไร แต่เขาบอกกันว่า ถ้ากันจ่ายให้เขาทั้งบิ๊ปเขาจะยกลูกสาวคนโตและเมียของเขาให้กันด้วย ความจริงคุณแม่ของนิลบลยังไม่แก่ะ ยังสวยมากพอๆ กับนวลล่อ”

พลหัวเราะในลำคอ

“เป็นอันว่าแกจะเลิกกับคุณนวลหรืออย่างไร”

“อ้อ แล้วแต่เขาไม่ใช่กัน ถ้าเขาต้องการหย่ากับกันเมื่อไรกันก็จะพานวลไปอำเภอ เพื่อถอนทะเบียนสมรสกัน และกันจะเขียนเช็คให้นวลห้าล้านบาท”

“แล้วยังไง.....”

“แล้วกันก็จะพยายตีเมียหรือนิลบลไปจดทะเบียนสมรสกับกัน”

พ.อ. พล พัชราภรณ์ มองดูหน้าอาเสี้ยหงวนอย่างเศร้าใจ

“แกมันก็เหมือนกับวัวแก่ที่ได้กินหญ้าอ่อน ขณะนี้แกกำลังรักและหลงเด็กสาวคนนี้เป็นชีวิตจิตใจ แต่แกรู้บ้างไหมว่านิลบลรักเงินแกเท่านั้น หล่อนไม่ได้รักตัวแกเลย”

เจ้าคุณปัจจนิกฯ เห็นพ้องด้วยจึงพูดเสริมขึ้น

“ใช่ วยมันต่างกันมาก ความรักอันแท้จริงมันจะเกิดขึ้นได้ก็เฉพาะหนุ่มสาวในวัยใกล้เคียงกัน เด็กสาวที่มีผิวแก่ก็เพราะต้องการความสุขจากเงินของคนแก่อย่างเดี่ยวเท่านั้น เวลาถูกผู้จูบก็ทำหน้าเบ้ สะอิดสะเอียนหรือพานจะอ้วกด้วยซ้ำไป เด็กหนุ่มที่มีเมียแก่คราวยายก็เพราะต้องการความสุขและเงินจากเมียแก่ของเขา

แข็งอกแข็งใจแสดงบทรักไปยังนั่นเอง แล้วก็แอบไปหาเมียสาวๆ รุ่นราวคราวเดียวกัน เพราะเหตุนี้แหละอาจถึง
“ไม่ยอมมีเมีย”

พลว่า “ก็คุณอาเลือกผู้หญิงวัยเดียวกับคุณอาซีครับ”

ท่านเจ้าคุณกลืนน้ำลายเอือก

“เอามาทำหอกอะไรละ วัยเดียวกับอาเน่มีแต่เหงือกแทบจะต้องตะบันน้ำกินแล้ว บางคนก็หูดึงจดจำ
อะไรไม่ได้ กินข้าวแล้วก็บอกว่ายัง แม่แต่ชื่อของตัวเองก็ยังไม่รู้จัก เท่าที่อาไม่ถึงกับแก่หง่าหงอะก็เพราะอาเป็น
คนมีเงิน และกระทำตัวเป็นคนทันสมัยอยู่เสมอ” แล้วท่านก็ยกมือขวาตบหลังกิมหงวนค่อนข้างแรง “เฮ้.....แก
กับยายนวลเลิกกันไม่ได้เข้าใจไหม”

กิมหงวนยิ้มแค่นๆ

“ขอเสียทีเถอะครับคุณอา เรื่องส่วนตัวของผมครับ”

“อ้าว ฉันไม่ใช่อาของแกหรืออ้ายหงวน มันจะมากไปไวย ถ้าแกหย่ากับยายนวลเมื่อไร แกกับฉัน
ก็เลิกเป็นอาหลานกันเมื่อนั้น”

นิกรเห็นฟ้องด้วย

“นั่นนะซีครับ พวกเราต้องตัดขาดอ้ายเสีย ผมก็จะตัดอ้ายหงวนจากพ่อลูก เลือดก้อนเดียว นึกว่าโยน
ให้หมากิน”

กิมหงวนทำตาปริบๆ มองดูนายจอมทะเล้นอย่างเคืองๆ แต่ยังไม่ทันที่เขาคจะพูดอะไร พลก็กล่าวขึ้น

“ฉันให้เวลาแก ๑๐ วันอ้ายหงวน แกจะต้องเลิกติดต่อกับยายตี๋เมียบำเรอของแกอย่างเด็ดขาด”

“หนอยแน่ แกไม่ใช่เตี้ยกันนี้หว่า แกจะได้มาบังคับกัน”

“ก็ลองดู ถ้านายยังขึ้นยุ่งเกี่ยวกับเด็กสาวคนนี้ ฉันอาจจะจ้างคนยิงแกทิ้งเสียก็ได้”

กิมหงวนทำตาเขียวกับพลทันที เขายกมือชี้ไปที่ประตูห้องแล้วเอ็ดตะโร “ออกไปอ้ายพล ออกไปจาก
ห้องกันเดี๋ยวนี้ คนอย่างเสียหงวนไม่กลัวคำขู่ของใครหรอกเว้ย ต่อให้แกเอาปืนใหญ่หน้ากระทรวงกลาโหมมายิง
กัน กันก็ไม่กลัว ออกไปเสียดีๆ เดี่ยวจะถูกเตะ”

พลเดินหัวเราะออกไปจากห้อง ในเวลาเดียวกันนั่นเองเสียงแตรรถยนต์ก็ดังขึ้นที่หน้าบ้าน “พัชรภรณ์”
นิกรเดินไปที่หน้าต่างหน้าตึก เขาแลเห็นโอดล์โมบิลคลานเข้ามาในบ้านซึ่งมีเจ้าแห้วเป็นคนขับรถ และคุณหญิง
วาดกับนายพลดิเรกนั่งอยู่ตอนหลังรถ

นิกรหมุนตัวกลับ เดินเข้ามาหาพลกับเจ้าคุณปัจฉินภา

“คุณอากลับมาแล้ว ลงไปข้างล่างเถอะไวยพลเล่าให้ท่านฟังถึงเรื่องอ้ายหงวนกับคุณนวล คุณอาท่านจะ
ได้สรรเสริญอ้ายหงวนเสียบ้าง”

อาเสียค้อนชวับ

“เออ ต่าก็ต่าเถอะวะ ถึงอย่างไรกันก็ไม่ยอมทิ้งยายตี๋มอย่างเด็ดขาด ตี๋มของกันน่ารักออกจะตายไป
ปากนิดจุกหน่อย หน้าตาเหมือนตุ๊กตาเสียกบาล...เอ๊ย.....ตุ๊กตาญี่ปุ่นไวย พุดผัดไป”

ท่านเจ้าคุณปัจฉินภา สันคีระชะซ่าๆ แล้วพาตัวเดินออกจากห้องนอนของกิมหงวน พลกับนิกรติดตาม
ไปด้วย

กิมหงวนนึกหวั่นใจตลอดวัน กลัวว่าคุณหญิงวาดจะเล่นงานเขา แต่ก็ไม่มีอะไรอาจจะจะเป็นเพราะ
คุณหญิงท่านเห็นว่า เรื่องของอาเสียกับนวลล่อนนั้นเป็นเรื่องส่วนตัวระหว่างสามีภรรยา ก็ได้ อย่างไรก็ตาม
ศาสตราจารย์ ดร. ดิเรก ฌรงฤทธิ์ ได้ต่อว่าอาเสียหงวนในเรื่องนี้ในฐานะที่เป็นเพื่อนฝูงกัน

“ยูจะมีเมียน้อยก็รัยก็พันคนก็ตาม ผู้หญิงที่เป็นเมียของยูก็มีฐานะเป็นแต่เพียงนางบำเรอหรือเมียเก็บ
เท่านั้น โอไม่เห็นด้วย ถ้ายูจะเลิกกับคุณนวล เพื่อจะยกย่องเชิดชูนิลุบลเป็นเมียออกหน้าออกตาของยู โอจำเป็น
ต้องพูดเพราะโอเป็นเพื่อนที่ดีของยูไวย”

กิมหงวนพูดตัดบท

“อย่ามายุ่งเรื่องของกันเลยวะหมอ ความจริงแกก็ไม่ได้เป็นลูกชายของกัน และกันก็ไม่ได้เป็นเตี้ยของแก
ปล่อยกันตามเรื่องดีกว่า แกจะพูดก็ต่อเมื่อกันทำอะไรให้หนักกบาลแก หรือทำให้แกเดือดเนื้อร้อนใจ”

“อไร ถ้าเช่นนั้นโอขอโทษ โอกำลังโอ ไม่อยากพูดมากเหมือนกัน”

กิมหงวนออกจากบ้านก่อนเที่ยงเพื่อไปรับนิลบลเมียน้อยของเขาไปรับประทานอาหารกลางวัน และจะไปติดต่อกับเจ้าของบ้านรายหนึ่งที่ตั้งใจความในหนังสือพิมพ์ว่าจะขายบ้านบังกาโลใหม่เอี่ยมขนาดกลาง พร้อมด้วยที่ดิน ๑๐๐ ตารางวา ในซอยสุทธิสารวิจิตร สะพานควาย บางซื่อ ในราคาเพียง ๒๐๐,๐๐๐ บาท เพราะกำลังร้อนเงิน เขาตั้งใจจะซื้อให้อีหนูของเขาคนนี้

ไม่มีใครรู้ว่าตลอดวันนี้ กิมหงวนพานิลบลไปเที่ยวไหนบ้าง อาเสียกลับบ้าน “พัชราภรณ์” ในเวลา ๒๐.๓๐ น. ทุกคนไม่มีใครยอมพูดกับเสี่ยหงวน ซึ่งคืนวันนั้นนวลลอบกับคุณหญิงวาด แต่นั่นเท่ากับประกาและประไพได้เข้าไปนั่งคุยกับนวลลอบอยู่ในห้องนอนของคุณหญิงวาดจนตึกตื่นเที่ยงคืน

อาหารเช้าวันรุ่งขึ้น คณะพรรคสี่สหายกับสีนางและท่านผู้ใหญ่ทั้งสองได้ร่วมโต๊ะรับประทานอาหารกันอย่างเงียบๆ แทบจะไม่มีใครปรึษาพูดคุยอะไรเลย แต่แล้วในที่สุด นวลลอบก็กล่าวกับอาเสียกิมหงวนผู้รักของหล่อน

“เสี่ยคะ ทานอาหารแล้ว พานวลไปอำเภอน้อยนะคะ ขอเวลาให้นวลเพียงชั่วโมงเดียวเท่านั้น”

“ไปทำไม” กิมหงวนพูดเสียงกร้าว และค่อนข้างดั่ง

คุณหญิงวาดมองดูกิมหงวนด้วยความหมั่นไส้ แล้วพูดเสริมขึ้น

“แกนั่งติดๆ กับยายนวล พูดเบาๆ ยายนวลก็ได้ยินถนัดไป พูดกระซอกกระซิบก็ยังได้ยินเสี่ยนางเองเหลือเกิน มันทำให้ฉันอดนึกถึงยายเขียวที่สวนบางกรวยไม่ได้”

ทุกคนยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ไปตามกัน นวลลอบยิ้มให้กิมหงวน แล้วพูดด้วยสีหน้ายิ้มแย้มแจ่มใส

“ไปถอนทะเบียนสมรสนะซีคะ”

อาเสียลืมนตาโพล่ง

“ก็อดนี่ซี แน่นะ”

“แน่นอนคะ นวลจะหาตัวใหม่ในวันสองวันนี้”

เสี่ยหงวนขบกรามกรอด

“ก็ลองดู ไม่วันจะได้เสียเป็นคู่เมียกันหรอก เพียงแต่เสี่ยรู้ว่าผู้ชายคนไหนมายุ่งเกี่ยวกับนวล เสี่ยก็จะส่งยายหมอนั้นไปนรก”

เสี่ยหัวเราะดั่งขึ้นอย่างครั้นครัง เจ้าคุณปัจฉิมฯ พูดพลางหัวเราะพลาง

“แกถอนทะเบียนสมรสกับยายนวลก็หมายความว่า แกกับยายนวลสิ้นสุดความเป็นคู่เมียกันแล้ว แกจะทิ้งหวงหรือยุ่งเกี่ยวกับชีวิตของยายนวลได้หรือ ยายนวลเหมือนกับยายแก่แรงทั้งนี้ ใครจะต้องการวะ”

เสี่ยหงวนทำตาเขียวกับท่านเจ้าคุณ

“อะไรครับ แรงทั้ง แกๆ อย่างนี้ นางสาวไทยทำไมไม่ได้ นวลสวยไม่สา่ง เมื่อสาวๆ สวยอย่างไรเดี๋ยวนี้ก็อย่างนั้น ถึงผมเลิกกับนวล ผมก็ยินดีจ่ายเงินค่าเลี้ยงดูให้เดือนละแสนบาท เมื่อมีเงินใช้จ่ายอย่างฟุ่มเฟือยก็ไม่จำเป็นจะต้องมีตัวใหม่”

นวลลอบว่า “อย่านึกเลยคะ ว่านวลจะรับความช่วยเหลือจากเสี่ย นวลต้องการพิสูจน์ตัวเองให้โลกรู้ว่า นวลไม่ได้รักความเป็นมหาเศรษฐีของเสี่ย เราหย่ากันนวลจะไม่เรียกร้องอะไรเลย บาทเดียวก็ไม่ต้องการคะ แล้วไม่ต้องมาส่งเสี่ยนวลให้สิ้นเปลืองเงินทองของเสี่ยด้วย เก็บเงินเอาไว้พอมแม่ตีมของเสี่ยเถอะคะ”

เสี่ยตบมือดั่งขึ้นลั่นห้องรับประทานอาหาร พลกล่าวกับนวลลอบว่า

“คุณใจเด็ดมากครับคุณนวล ผมขอชมหน้าใจของคุณ ต้องยังงี้ซีครับ คุณก็เป็นกุลสตรีคนหนึ่ง ญาติพี่น้องเพื่อนฝูงของคุณก็ยังมี ทำไมจะต้องไปเอาเงินส่วนแบ่งจากสินสมรสของยายหงวน ซึ่งถ้าคุณเอาจริงๆ ต้องไม่ใช่ห้าล้านเท่าที่ยายหงวนจะให้คุณ อย่างน้อยต้องห้าสิบล้าน คุณไม่เอาก็ดีแล้ว ใครๆ จะได้สรรเสริญคุณ”

นวลลอบยิ้มเล็กน้อย

“ดิฉันไม่ต้องการคะ คุณพล ดิฉันมีวิชาความรู้ และมีร่างกายแข็งแรงพอที่จะช่วยตัวเองได้ ทำงานบารกียังไหว ภาษาอังกฤษดิฉันก็พูดได้ดี พวกทหารอเมริกันคงพอใจฉัน ฝรั่งเศสก็คงชอบ อย่างเลวๆ ก็หาเงินได้สินละร้อยสองร้อย มีความสุขดีกว่เป็นเมียเศรษฐี”

เสี่ยหงวนหน้าจ๋อย

“อย่าล้อเล่นน่านวล”

“อ้อ หมดเวลาที่เราจะสัฟฟอกหยอกล้อกันแล้วละ เมื่อเราแยกทางกัน นวลอาจทำได้ทุกสิ่งทุกอย่างเพื่อให้ได้เงินมาเลี้ยงชีวิต นวลลอบตายเสียดีกว่าที่จะรับความช่วยเหลือจากเฮีย ความเจ็บช้ำน้ำใจของนวลมันทำให้นวลมีทิวี่มานะ เฮียกับนวลนะสิ้นสุดกันแน่ๆ”

คุณหญิงวาดกล่าวขึ้นบ้าง

“เมื่อไม่ชอบไม่รัก หย่ากันเสียก็ดี ต่างฝ่ายต่างจะได้เป็นตัวของตัวเอง ผัวเมียเนะก่อนที่จะได้เสียกันก็เป็นคนอื่นแท้ๆ ที่มาอยู่ร่วมชีวิตร่วมทุกข์สุขกันได้ก็เพราะมีความรักและเห็นใจกันนั่นเอง เลิกกันแล้ว พอถอนทะเบียนสมรสเรียบร้อย ฝ่ายหนึ่งเป็นลมตายอีกฝ่ายหนึ่งก็ไม่ร้องไห้และไม่สนใจ”

พล ยกคิ้วให้กิมหงวน

“ว่ายังไง คุณนวลเขาคงใจจะหย่ากับแก”

กิมหงวนเม้มปากแน่นแล้วถอนหายใจหนักๆ

“ดีเหมือนกัน กันจะได้ยกย่องติมเป็นเมียที่แท้จริงของกัน พาไปจดทะเบียนสมรสให้เรียบร้อย วานนี้ไปซื้อที่และบ้านที่สะพานควายแต่ไม่ตกลง เพราะบังกาลิที่เขาประกาศขายโตกว่าลัวมนิตเดียวเท่านั้น เมื่อนวลตัดสินใจหย่ากับกัน กันก็จะขอซื้อที่คุณอาในซอยข้างบ้านเรารู้สึกสองไร่ปลูกตึกสักหลังหนึ่ง เพื่อกันจะได้อยู่ร่วมชีวิตกับติม” แล้วเขาก็หันมามองเมียของเขา “นวลจะไม่ยอมรับเงินห้าล้านที่เฮียจะให้นวลจริงๆ หรือนี้”

“คะ อย่ว่าแต่ห้าล้าน ถึงเฮียจะให้นวลสักเท่าไรนวลก็ไม่เอา เงินของเฮียนวลไม่ต้องการคะ”

เสียงตบมืออย่างพร้อมเพรียงกันดังขึ้นอีก นิกกรึงกับเป่าปากดังลั่นห้องรับประทานอาหาร อาเสี่ยทำตาปริบๆ และยิ้มแหยๆ

“ถ้ายังงั้นบอกเฮียหน่อยได้ไหมว่า เลิกกับเฮียแล้ว นวลจะไปอยู่กับใครที่ไหน”

นวลลอบซ่อนยิ้มไว้ในหน้า

“อยู่ตึกแถวสร้างใหม่ของคุณอาริมชอยใหญ่ข้างบ้านเรานี่เองคะ ห้องเริ่มว่างอยู่ห้องหนึ่ง มีประตูด้านหลังเปิดเข้าในบ้านได้ คุณนั่นตั้งใจจะเปิดร้านตัดเสื้อแต่เลิกล้มความคิดนั้นเสียแล้ว เพราะสงสารนวลจะลำบากเดือดร้อนในเรื่องที่อยู่ก็เลยมอบห้องนั้นให้นวล”

“เออ ค่อยยังชั่วหน่อยอยู่ใกล้ๆ กัน แล้วนวลจะทำอะไรกิน”

“กินอะไรก็ได้คะ แกงจิตสักหม้อ ผัดผักกับหมูก็พอแล้ว”

เสี่ยหงวนกลืนน้ำลายเอือก

“ไม่ใช่อย่างนั้น เฮียหมายถึงอาชีพ”

นวลลอบอดหัวเราะไม่ได้

“ยังนี่ก็ไม่ออกคะ ถ้าไม่ทำงานบาร์หรือหมอนวดก็อาจจะค้าขายเล็กๆ น้อยๆ อยู่ที่ห้อง เพราะยังไงพวกเราก็คงจะช่วยอุดหนุน”

“เฮียว่าค้าขายอยู่กับบ้านดีกว่าไปทำงานบาร์หรือเป็นหมอนวด ชายกล้วยแขกข้าวเม้าทอดก็ได้ คนในชอยใหญ่ข้างบ้านเราและในชอยเล็กหลังบ้านมีอยู่ไม่น้อย ทอดกล้วยแขกขายวันหนึ่งกำไรสักสองสามพันก็พอกิน”

“ไม่ต้องมาแนะนำนวลหรอก ประเดี๋ยวไปอำเภอกันเถอะคะ นวลต้องการถอนทะเบียนสมรสกับเฮียก่อนอย่างอื่น”

ตอนสายวันนั้นเอง กิมหงวนกับนวลลอบก็พากันไปอำเภอปทุมวัน ซึ่งเป็นสถานที่ๆ ได้จดทะเบียนสมรสกันที่นั่น นายอำเภอได้ทำการไถ่ถอนตามหน้าที่ของเขา แต่เมื่อสองสามีภริยาสมาศจะหย่ากัน นายอำเภอก็ต้องอนุโลมตามความประสงค์ คือถอนทะเบียนสมรสให้เป็นทางการ

กิมหงวนกับนวลลอบได้เดินเคียงคู่กันลงมาจากที่ว่าการอำเภออย่างเจีบบเหงา เมื่ออาเสี่ยเพลอด้วยกมือขวาจับแขนซ้ายของหล่อน นวลลอบก็กระซอกคอกลับกระแทกหน้าอกกิมหงวนดังปลั่ง

“อย่านะคุณ อย่ามาถูกต้องตัวฉันนา ประเดี๋ยวฉันบอกตำรวจจับคุณจะได้เดือดร้อน เราสิ้นสุดกันแล้ว”

เสี่ยหงวนทำหน้าที่ร้องไห้

“แหม-ถูกนิดเดียวก็ไม่ได้ อ้า-เรากลับขึ้นไปหานายอำเภออีกดีไหม”

“ไปหาเขาทำไม”

“ไปขอจดทะเบียนสมรสใหม่”

นวลล่อหัวเราะเยาะแล้วรีบเดินไปจากที่นั่นพอรถคาติลแล็คเก็ง เจ้าแห้วก็ร้องเรียกหล่อน

“รับประทานรถจอดอยู่นี้ครับคุณนวล”

นวลล่อทำตาเขียวกับเจ้าแห้ว

“ฉันหย่ากับเขาแล้วจะนั่งกับเขาได้อย่างไร แกพานายของแกกลับไปบ้านเถอะ หรือเขาจะไปไหนก็ตามใจไม่ต้องมายุ่งกับฉัน”

เจ้าแห้วทำปากเบะแล้วร้องไห้ด้วยความสงสารนวลล่อ

“ฮือ ฮือ รับประทานไม่น่าเลิกกันเลย”

กิมหงวนเปิดประตูคอนหารรถขึ้นมา นั่งข้างเจ้าแห้วในท่าทางหงอยเหงา เขามองดูนวลล่อซึ่งกำลังเรียกแท็กซี่คันหนึ่งให้หยุดรับหล่อน แล้วหล่อนก็เดินตรงไปที่รถออสตินแวนคันนั้น ก้าวขึ้นไปนั่งตอนหลังรถเมื่อออสตินแวนเคลื่อนจากที่ อาเสี่ยก็ถอนหายใจดังปึ๊ด

“อ้ายแห้ว”

“ครับ”

“แกช่วยพาฉันไปตายหน่อยได้ไหมวะ ฉันเสียตายนวลล่อเหลือเกิน แต่ฉันก็รักยายดีมากเพราะยายดีมีสาวก ว่าสวยกว่า และมากกว่า แกขับรถไปนอกเมือง ทำความเร็วลัก ๖๐ ไมล์ แล้วขับรถชนต้นไม้ริมถนน ฉันจะได้ตายเสียรู้แล้วรู้รอด ช่วยหน่อยนะ ฉันจะให้แกพันบาท”

เจ้าแห้วกลืนน้ำลายเอือก

“รับประทานผมก็มองเพ่งด้วยนะซีครับ”

อาเสี่ยจู้ยปาก

“ก็ก่อนที่รถจะชนต้นไม้ แกก็กระโดดลงจากรถเสียก่อนซิวะ”

“ว่า” เจ้าแห้วคราง “รับประทานรถแล่นเร็วชั่วโม่งละ ๖๐ ไมล์ รับประทานผมโดดลงไป ถ้ารอดตายได้ก็พันหักหมดปาก เหลือเพียงแต่เหงือกเท่านั้นเอง อย่าเพิ่งตายเลยครับอาเสี่ย รับประทานอาเสี่ยตายเศรษฐกิจของผมก็แย่เท่านั้น ทุกวันนี้อาเสี่ยทิบผมอย่างซี้หมูซี้หมาเดือนหนึ่งก็ราว ๕๐๐ บาทแล้ว รับประทานกลับไปบ้านเถอะนะครับ”

กิมหงวนถอนหายใจอีกครั้งหนึ่ง

“กลับไปหาหอกอะไรวะ พวกกันไปส่งที่บ้านนิลบลัดึกว่า เห็นหน้าดีมันจะได้สบายใจขึ้น”

เสี่ยหงวนกลับบ้าน “พัชราภรณ์” ในตอนเย็นราว ๑๗.๐๐ น.เศษ หน้าตาของเขาหม่นหมองผิดปกติเพราะความกุ่มใจ เมื่อเขามาถึงบ้าน เขาก็รู้สึกที่บ้าน “พัชราภรณ์” เจ็บเหงาผิดปกติ ไต่ถามสาวใช้คนหนึ่งได้ความว่าทุกคนไปอยู่ที่ตึกแถวสร้างใหม่ข้างบ้าน ซึ่งเป็นอาคารสร้างใหม่สองชั้นขนาดใหญ่มี ๔ คูหา และห้องสุดท้ายได้กลายเป็นที่พักของนวลล่อไปแล้ว โดยเฉพาะห้องนี้สร้างพิเศษ มีประตูหลังบ้านเปิดเข้ามาในบ้าน “พัชราภรณ์” ได้

กิมหงวนพาเจ้าแห้วไปที่ตึกแถวห้องนั้นทันที เมื่อเขาผ่านประตูหลังห้องเข้าไปในอาคารชั้นล่างอาเสี่ยก็แลเห็น พล, นิกร, ดร. ดิเรก, เจ้าคุณปัจจนิกฯ พร้อมด้วยคุณหญิงวาด กำลังยืนจับกลุ่มสนทนากันอยู่

คุณหญิงวาดกล่าวสัพยอกเสี่ยหงวนทันที

“ยังงัฟ่หงวน หย่ากับแม่นวลแล้วคงจะสบายใจขึ้นนะ”

อาเสี่ยฝืนยิ้ม

“ไม่สบายหรอกครับ มีแต่ความหงุดหงิดใจและกุ่มใจอย่างบอกไม่ถูก นวลอยู่ไหนล่ะครับ”

“อยู่ข้างบน แม่นันกับแม่ภาและยายโพก็อยู่ด้วยกำลังช่วยกันจัดเครื่องเรือนและเครื่องแต่งห้องที่เพิ่งซื้อ มา เธอดูซีพ่หงวน ห้องแม่นวลน่าอยู่ไหม ชั้นล่างเป็นที่รับแขก โต๊ะเก้าอี้ชุดรับแขกตัวนี้อ่าซื้อให้ ๔,๕๐๐ บาทเท่านั้น โทรทัศน์ ๒๑ นิ้ว ดิเรกซื้อให้ พัดลมตั้งนั้นเจ้ากรซื้อ วิทย์กับเครื่องเล่นจานเสียงพลซื้อให้ โต๊ะกินข้าว โต๊ะนั้นเจ้าคุณท่านซื้อ พวกเราเห็นว่าแม่นวลเป็นแม่หม้ายไร้ทานกำลังลำบากยากแค้นก็ต้องช่วยเหลือกัน เครื่องนอนและเครื่องแต่งห้องข้างบนสวยมาก แม่ภากับแม่โพสองพี่น้องเขาออกเงินคนละครึ่งหมดไปหมื่นบาท เฉพาะชั้นบน เครื่องครัวและของใช้ที่จำเป็นอาภี่ซื้อให้ยายนวลแล้ว วันนี้เราุ่นวายตลอดวันเกณฑ์คนใช้มาช่วย

กันกวาดูทำความสะอาดห้อง ฟอดิเรกอุตสาหกรรมไฟฟ้าเพิ่มเติมให้สำหรับเตารีด โทรทัศน์และวิทยุของเดิมมันไม่มี”

ดร. ดิเรกพูดเสริมขึ้น

“ยังขาดตู้เย็นอีกใบเดียว ฟรุ้งนี่ไอจะซื้อตู้เย็นขนาด ๖ คิวให้คุณนวลสักใบหนึ่ง”

กิมหงวนทำหน้าที่ละห้อย พบสบตากับเจ้าคุณปัจจนิกฯ เขาก็ถามเบาๆ ว่า

“คุณอาครับ คินนี่ผมมานอนที่ห้องนี้ได้ไหมครับ”

ท่านเจ้าคุณทำตาโต

“หา มานอนที่นี่เรอะ แก่เล็กกับเขาแล้วแกจะมานอนได้อย่างไร”

“ก็ผมมาอยู่เป็นเพื่อน”

“ไม่ต้อง” พลตวาดเสียงหัวเราะ “คุณนวลจะเป็นจะตายอย่างไรแกไม่มีหน้าที่ที่จะมายุ่งเกี่ยวกับนั่น...

คุณนวลลงมาแล้ว”

นวลลอลอเดินฉับๆ ลงบันไดมาจากชั้นบน หล่อนแต่งตัวสวยงามกว่าปกติในชุดผ้าไทยสีฟ้าแก่ ปกคอสีขาวเล็กๆ ซึ่งเป็นแบบที่สวยเก๋มาก ตกแต่งใบหน้าทำผมทาบากเขียนคิ้วอย่างประณีต ทำให้นวลลอลอสวยขึ้นมาก

กิมหงวนขมวดคิ้วเข้าหากัน จ้องมองดูนวลลอลอไม่วางตา

“ไอ้โฮ นวล...นวลสวยอย่างนี้เชียวหรือนี่ นึกว่าปลาเค็มหรือปลาร้า กลายเป็นปลาจาละเม็ดสดไปแล้ว”

นวลลอลอมีสีหน้าบึ้งตึงผิดปกติ หล่อนเดินเข้ามาหยุดเผชิญหน้ากับเสี่ยหงวน ทำให้อาเสี่ยต้องล่าถอยและยิ้มแห้ง ๆ

“คุณเข้ามาในบ้านฉันทำไม” นวลลอลอถามเสียงกร้าว

“แฮะ แฮะ มาดูนวลนะซีจ๊ะ”

“ออกไป เชิญออกไปจากห้องฉันเดี๋ยวนี้ คุณอาหญิงท่านกรูนามอบห้องนี้ให้ฉันอยู่อาศัยหรือทำการค้าแล้ว โปรดออกไปเสียก่อนที่ฉันจะไปตามตำรวจมาจับตัวคุณ ข้าหาบุงกรุกติดคุณนะคะ”

อาเสี่ยหันมาถามนายจอมทะเล้นเบาๆ

“เฮ้ย พี่เข้ามาในบ้านเมียติดคุกด้วยหรือวะ อ้ายกร”

นิกรหัวเราะก๊าก

“แกกับคุณนวลหย่าขาดกันแล้ว ออกไปเสียเถอะอ้ายหงวน พยายามอยู่นอกคุกดีกว่า อย่าคิดย้ายบ้านเข้าไปอยู่ในคุกเลย”

กิมหงวนค่อยๆ เปลี่ยนสายตามาที่นวลลอลอแล้วยกมือไหว้หล่อน

“ถ้ายังงั้นผมกราบลาละครับคุณนวล อยู่คนเดียวระวังตัวหน่อยนะครับ คินนี่อ้ายโม่หรือตัวลึกลับอาจจะบุกเข้าในห้องคุณก็ได้”

นวลลอลอหัวเราะสดชื่น

“ไม่เป็นไรค่ะ ฉันมีปืนพกไว้ป้องกันตัวแล้ว”

อาเสี่ยพาตัวเดินก้มหน้าออกไปทางหลังห้องในท่าทางที่ร้อนใจแสนสาหัส ทุกคนหัวเราะคิกคักไปตามกัน

คินนั้น อาเสี่ยกิมหงวนนอนไม่หลับตลอดคืน เขารู้สึกว่าชีวิตของเขาขาดสิ่งสำคัญไปอย่างหนึ่ง คือนวลลอลอนั่นเอง ห้องนอนของเขามันเงียบสงบวังเวงอย่างบอกไม่ถูก อาเสี่ยนั่งอยู่บนเก้าอี้ริมหน้าต่างด้านหน้าตึกทอดสายตามองไปที่อาคารสร้างใหม่ของคุณหญิงวาด เขาจำได้ว่าห้องสุดท้ายซึ่งเป็นห้องพักของนวลลอลอปิดไฟมืดในเวลา ๒๓.๐๐ น.เศษ

กิมหงวนม่อหยหลับไปไม่ถึงสองชั่วโมงตอนใกล้รุ่ง เขาตื่นเข้าผิดปกติ หลังจากอาบน้ำแต่งตัวเสร็จแล้วรีบลงจากตึกไปเดินตรังทางหลังตึกแถวสร้างใหม่ ห้องพักของนวลลอลอเปิดประตูหลังห้องแล้ว อาเสี่ยแลเห็นสาวใช้คนใหม่ของคุณหญิงวาดซึ่งเป็นเด็กบ้านนอกเดินอยู่ตอนหลังห้อง เขาก็เข้ามาหยุดยืนข้างบานประตู

“เฮ้-”

เด็กสาวในวัย ๑๘ ปี เงยหน้าขึ้นมองหน้าเขา

“อ้อ ต้องการอะไรหรือคะอาเสี่ย” ถามนอนน้อม

“เปล่า แต่ฉันอยากให้คุณอาสาส่งแกลมานอนเป็นเพื่อนเมียฉันใช่ไหม”
สาวใช้ทำหน้าที่
“ใครคะเมียอาสาเสีย”
“อ้อ ประเดี๋ยวแกก็จับตัวเท่านั้นหรือก้นผั้น เมียฉันก็นวลล่อนะซีโว้ย”
“เปล่าค่ะ คุณนวลเป็นแม่หม้าย อาเสียพูดยังงี้คุณนวลได้ยินเข้าจะกล่าวหาว่าหมั้นประมาทนะคะ”
เสี่ยหงวนกลืนน้ำลายเอี๊ยก
“แต่มีเรื่องเข้าคุกทั้งนั้นนะ แกก็พลอยถือโอกาสกำแหงกับฉันด้วย เพราะนวลให้ท้ายแกใช่ไหมล่ะ
เมื่อคืนแกลนอนอยู่ที่ห้องนี้ใช่ไหม”
“ค่ะ คุณนั่นทาสั่งให้ดิฉันมาคอยรับใช้และอยู่เป็นเพื่อนคุณนวลค่ะ จนกว่าคุณนวลจะมีผัวใหม่”
อาสาเสียสะดุ้งเล็กน้อย
“แกลนอนชั้นล่างหรือชั้นบน”
“นอนในห้องครัวชั้นล่างค่ะ”
กิมหงวนมองซ้ายมองขวาแล้วกระซิบเบาๆ
“ถ้ายังงั้นคืนนี้ฉันแอบมานอนกับแกด้วยคนได้ไหมล่ะ”
“รึ” สาวใช้ขู่ว่า “มีอย่างหรือคะ อาเสียเป็นผู้ชายจะมานอนกับดิฉันได้อย่างไร”
“เดอะน่า ฉันไม่ถือ”
“ไม่ได้หรอกค่ะ ก่อนที่ดิฉันจะมากรุงเทพฯ แม่ได้สอนดิฉันว่า ระวังจะเป็นมนุษย์กินคน”
เสี่ยหงวนทำหน้าที่ขอบกล เขาเดินข้ามประตูเข้ามาในเขตหลังห้องพักของนวลล่อนแล้วกระซิบถามผั้น
“นวลตื่นนอนแล้วหรือยัง”
“ยังค่ะ เพิ่งนอนเมื่อใกล้สว่างนี่เอง”
“หา ร้องไห้นอนไม่หลับใช่ไหม ฮะ ฮะ นึกแล้วว่ายังงั้นนวลก็ต้องอาลัยอาวรณ์ฉัน ผัวอย่างฉันจะไปหา
ที่ไหนได้อีก ต่ำว่าเขียนตีกี้ได้ กระต๊อบก็ยังมี”
ผั้นหัวเราะเบาๆ
“เปล่าค่ะ คุณนวลสดชื่นแจ่มใสผิดปกติ”
อาสาเสียหยุดยั้งทันที
“แล้วทำไมถึงนอนไม่หลับ”
สาวใช้ยิ้มน้อยยิ้มใหญ่
“แกมัวแต่นอนคุยกันนี่คะ คนที่คุยกันถูกคอกยิ่งคุยก็ยิ่งสนุก”
เสี่ยหงวนซักใจไม่ดี
“เร็ว บอกฉันเดี๋ยวนี้ผั้น นวลคุยกับใคร เลิกกับฉันวันเดียวได้การแล้วหรือนี่งัวไฟอย่างนี้ พูดซิว่านวล
นอนคุยกับใคร”
ผั้นหน้าจ้อยเมื่อถูกกิมหงวนตะคอก
“ใครก็ไม่ทราบนี่คะ คุณนั่นส่งดิฉันเข้าในห้องก็ได้ยินเสียงคุยกันกะทงกะทึงแต่ไม่ทราบว่าคุณอะไรกัน
ได้ยินแต่เสียงคุณนวลหัวเราะบ่อยๆ บางทีคุณนวลก็ร้องเพลง”
อาสาเสียขบขระกรอด นัยน์ตาของเขาวาวโรจน์น่ากลัว เขายืนนิ่งเฉยอยู่สักครู่ก็ร้องออกมาด้วยเสียง
หนักๆ
“ตาย ฉันจะฆ่าผัวใหม่ของนวลล่อนอย่างไม่มีปัญหา”
“โอ-อย่าทำเลยคะอาสาเสียคะ อาจจะเพ็งเป็นแฟนกันเท่านั้น”
กิมหงวนตวาดแว๊ด
“แฟนตัวกตะบวยอะไรวะ ผู้หญิงกับผู้ชายนอนร่วมเตียงกันทั้งคืน ถึงเป็นแฟนก็ต้องเปลี่ยนฐานะเป็น
ผัวเมียกันแล้ว” พูดจบอาสาเสียก็ล้วงกระเป๋าทางเกงหยิบมิดโกนเล่มหนึ่งออกมาสลัดออก “มันจะเป็นใครก็ตาม
แต่ฉันจะต้องเชือดคอมันด้วยมิดโกนเล่มนี้ เาถูกกระต๊อบมันออกมาตามพะไลกันให้หายแค้น”
สาวใช้ใจหายวาบ

“ตายแล้ว อาเสี่ยจะเป็นฆาตกรหรือคะ โอ๊ย...”

“เออ ฉันจะเป็นฆาตกร เกิดเป็นตัวเป็นตน แมแต่คอกก็ไม่เคยเชือด แต่วันนี้ฉันต้องเชือดลูกกระเดือก คอตัวใหม่ของนวลลอให้ได้ ถึงหย่ากันแล้วฉันก็ยังรักและห่วงอยู่”

สาวใช้พลุผลันวิ่งผ่านประตูออกไปจากหลังห้องตรงไปที่ตัวตึกใหญ่เพื่อแจ้งเหตุร้ายให้พวกเจ้านาย ทราบว่า กิมหงวนจะก่อคดีฆาตกรรมเพราะความหึงหวงนวลลอ

อาเสี่ยมองดูมิดโกนอันคมกริบในมือของเขาแล้วลองถอนขนที่ท้องแขนเบาๆ ความคมของใบมีดโกน ตราจระเข้สองหางทำให้ขนของอาเสี่ยติดใบมีดโกนออกมาอย่างง่ายดาย กิมหงวนยิ้มแค้นๆ แล้วพูดกับตัวเองว่า

“กูฆ่ามึงแน่ มึงจะเป็นใครก็ตาม ยกเว้นให้เตี้ยคุณคนเดียว อย่างนี้เหยียบจมูกกันนี้หว่า แล้วกูจะหายใจ ได้อย่างไร”

เขาเดินผ่านบริเวณหน้าห้องครัวบุกเข้าไปในห้องชั้นล่าง พอแลเห็นกระบองบูหรีการิดและจานพลาสติก ใส่ผลไม้วางอยู่บนโต๊ะรับแขก ความหึงหวงก็ทวีขึ้น กิมหงวนค่อยๆ เดินจดปลายเท้าขึ้นบันไดไปชั้นบน ขณะนี้เป็นเวลา ๖.๐๐ น.เศษ แต่ในฤดูร้อนของต้นเดือนพฤษภาคมเป็นเวลาที่สวยงามแล้ว

อาคารชั้นบนกว้าง ๕ เมตรและยาว ๘ เมตร มีห้องน้ำอยู่ในห้องนอนพร้อม สร้างพิเศษแบบห้อง โรงแรมชั้นหนึ่งและคุณหญิงไม่ยอมให้ใครเข้าเป็นอันขาดเพราะตึกแถวคูหานี้ ภายในห้องชั้นบนมีเครื่องเรือนและ เครื่องตกแต่งที่สวยงามใหม่เอี่ยม มีโต๊ะเขียนหนังสือ, เก้าอี้หวม, โซฟา ตู้เสื้อผ้าและไซดบอร์ด กลางห้องมีม่าน แพรสีเขียวอันสวยงามซึ่งขวางตลอด ห้องหลังม่านคือเตียงนอน

อาเสี่ยใจเต้นระทึกจนกระทั่งตัวเขาเองได้ยินเสียงหัวใจเต้น เขาถือมีดโกนกระชับมันค่อยๆ เดินผ่าน ม่านแพรเข้าไป และแล้วกิมหงวนก็หยุดชะงักจ้องตาเขม็งมองผ่านมุ้งเตียงซึ่งเป็นมุ้งผ้าโปร่งเม็ดพริกไทยเข้าไป ในเตียงนั้น ความหึงหวงอย่างแรงกล้าได้บังเกิดขึ้นแก่เขาจนถึงขีดสุด เขาแลเห็นร่างคนสองคนกำลังนอนกอด กันกลม มีผ้าห่มแพรบางๆ สีเขียวอ่อนคลุมร่างและคนทั้งสองห่มผ้าผืนเดียวกัน

โมโหหึงทำให้เสี่ยหงวนปราดมาที่เตียงนอนแหวกประตุมุ้งเตียงออกแล้วกระชากผ้าห่มแพรที่คลุมร่าง ของคนทั้งสองออกทันที

“ว้าย” เสียงคุณหญิงวาดร้องลั่น ท่านรีบคลายมือที่กอดนวลลอซึ่งเปรียบเหมือนกับหลานในไส้ของ ท่านออกแล้วพรวดพราดลุกขึ้นนั่ง “ตำรวจ ตำรวจช่วยด้วย”

อาเสี่ยรีบล่าถอยออกไปนอกมุ้งในเวลาเดียวกับที่นวลลอโงเงลุกขึ้นนั่งข้างคุณหญิงวาด พอแลเห็น กิมหงวน นวลลอก็ร้องตะโกนขึ้นดังๆ

“เจ้าข้าช่วยด้วย ผู้ร้ายบุกรุกเข้ามาในบ้าน ช่วยด้วย”

เสี่ยหงวนอ้าปากหาว

“ไม่ใช่ผู้ร้ายจะนวล เฮียเอง”

นวลลอลุกขึ้นยืน แหวกประตุมุ้งเดินออกมา

“คุณเข้ามาในบ้านฉันทำไม” แล้วหล่อนก็ตะโกนอีก “ตำรวจ...ตำรวจจับ”

อาเสี่ยบอกตัวเองว่า ถ้าซินไ้อ์เล่าซ่าเขาอาจจะถูกตำรวจจับ หรือถูกพวกชาวบ้านรุมกันบ้อมท์เขาก็ได้ ดังนั้นกิมหงวนจึงหมุนตัวกลับวิ่งปูลูเลงๆ ลงบันไดไปอย่างรวดเร็ว เขาได้ยินเสียงคุณหญิงวาดตะโกนด่าลั่น

วันนั้นกิมหงวนไม่ยอมออกจากบ้าน “พัชรภรณ์” ไปไหนเลย เขามีอารมณ์หงุดหงิดเศร้าหมองผิดปกติ เมื่อเห็นทุกคนสนใจกับนวลลอเขาก็ยังไม่สบายใจ เขาทราบว่านวลลอเริ่มประกอบอาชีพด้วยการขายกล้วยแขก และข้าวเม่าทอด โดยมีเจ้าแห้วเป็นลูกมือและคุณหญิงวาดเป็นผู้แนะนำสั่งสอนให้ ส่วนเจ้าคุณปัจจุบันฯ เป็น ผู้จัดการทั่วๆ ไป นิกรเป็นเจ้าหน้าที่ฝ่ายประชาสัมพันธ์ ศาสตราจารย์ดิเรกเป็นเจ้าหน้าที่ฝ่ายเทคนิคเกี่ยวกับการผสมแป้งและตรวจดูความร้อนของน้ำมันในกะทะโดยใช้เครื่องมือวิทยาศาสตร์วัด พล พัทธภรณ์เป็นผู้ดูแล สถานที่ นันทากับประภาและประไพมาช่วยอยู่สองสามชั่วโมงแล้วก็กลับไปบ้าน “พัชรภรณ์” เพราะต่างคนต่าง ก็มีภารกิจที่จะต้องทำ เป็นต้นว่าประภาไปควบคุมงานแทนนายพล ดิเรกที่ “ดิเรกโฮสเทล” ประไพไปดูงานที่สำนัก งานผลประโยชน์ของเจ้าคุณปัจจุบันฯ และนันทาก็จะต้องไปตรวจโรงแรมสี่สหายในฐานะที่หล่อนเป็นแม่บ้าน ของโรงแรมอันโอ้อ่าคู่แข่งของ “เอราวัณ” ความจริงคณะพรรคสี่สหายและสิ่งนางแม่จะมั่งมีศรีสุขสักเพียงใด ทุกคนก็ทำงานเกี่ยวกับธุรกิจการค้า ถึงแม้ว่าไม่ต้องไปนั่งประจำทำงานตามบริษัทเหล่านั้นก็ตาม ยิ่งร่ำรวยมาก

ก็ยิ่งเหนียวมาก โดยเฉพาะอาสาเสียกิมหงวนวันหนึ่งๆ เขาต้องเซ็นหนังสือไม่ต่ำกว่า ๒๐๐ ฉบับ เพราะมีการกิจการค้ามากกว่าเพื่อน ทั้งโรงเลื่อย โรงสี โรงรับจำนำ ร้านค้าทอง ร้านของเครื่องเพชรและอัญมณี บริษัทจำหน่ายเครื่องสำอาง และบริษัทการค้าอีกหลายแห่ง

๑๐.๐๐ น. วันนั้นเอง

ขณะที่เสียหงวนนั่งเครียดอยู่ในห้องโถงของบ้าน “พัชรภรณ์” ตามลำพัง เจ้าแห้วก็พาตัวเดินเข้ามาในห้องโถงทางหน้าตึก มีอชวาแบกถาดไม้เล็กๆ ในถาดมีกล้วยแขกและข้าวเม่าทอดวางกองรองซ้อนกันและมีถาดพลาสติกขนาดต่างๆ พับอยู่หลายถาด

พอแลเห็นหน้าเสียหงวนเจ้าแห้วก็ร้องเสนอขายขึ้นดังๆ เหมือนกับพวกพ่อค้าหาบเร่

“กล้วยแขกข้าวเม่าทอดโบสถ์พราหมณ์...เอ๊ย...ข้าวเม่าทอดบางกะปิฝีมือดีตรรยามหาเศรษฐีอาสาเสียกิมหงวนมาแล้วคะริบ ไม่วานไม่วานไม่เอาสตาจ๊ะคะริบ”

กิมหงวนเม้มปากแน่น

“อ้ายแห้ว”

“ครับ”

“แกอย่าร้องยังงี้หน่อยเลยวะสะเทือนใจฉันเหลือเกิน”

เจ้าแห้วหัวเราะเบาๆ

“รับประทานคุณนวลสั่งให้ผมร้องยังงี้ครับ รับประทานผมกำลังเอากล้วยแขกไปเร่ขายครับ แต่ว่ารับประทานเข้ามาขายพวกคนใช้เสียก่อน”

อาสาเสียฝืนหัวเราะ

“แกร้องยังงี้กันอ้ออายุขายหน้าเขาแย่นะซี”

“รับประทานทำยังไงได้ละครับ คุณหญิงท่านสั่งกำชับว่าถ้าผมไม่ร้องยังงี้ก็ให้ผมรับประทานเตรียมหาที่อยู่ใหม่ได้”

กิมหงวนพยักหน้ารับทราบ

“ที่ร้านขายดีไหมวะ”

“โอ๊ย รับประทานทอดไม่ทันครับ คนตั้งร้อยยืนรอหน้าร้านเต็มไปหมด ใครๆ ก็อยากซื้อกล้วยแขกและข้าวเม่าทอดฝีมือดีตรรยามหาเศรษฐีครับ รับประทานคุณนวลเล่นตัวเสียด้วย ตวาดคนซื้อเวี๊ดๆ โดยมากคนซื้อรับประทานเป็นลูกหน่ที่คุณหญิงท่านทั้งนั้นแหละครับ ผมกะว่าวันนี้คงกำไรอย่างน้อยก็หมื่นบาท”

เสียหงวนขบกรามกรอด เขาชี้มือบอกให้เจ้าแห้ววางถาดกล้วยแขก ข้าวเม่าทอดลงบนโต๊ะข้างโซฟาใหญ่ตัวนั้น

“คุณนวลเขาขายยังงีวะ”

“อ้อ รับประทานราคาไม่แน่นอนครับ ขายตามฐานะของคนซื้อ ถ้าคนจนรับประทานให้รับประทานฟรีแล้วแถมเงินให้ด้วย คนชั้นกลางขายชิ้นละ ๒ บาท สำหรับกล้วยแขก ข้าวเม่าทอดแพละ ๑๐ บาท ถ้าคนมีเงินเจ้าของบ้านใหญ่ๆ ในซอยใหญ่ข้างบ้านเรารับประทานก็ขายแพงหน่อย กล้วยแขกชิ้นละ ๑๐ บาททอด ข้าวเม่าทอดแพเล็ก ๑๐๐ บาท แพใหญ่ ๒๐๐ บาทครับ”

“แพใหญ่เป็นยังงีวะ”

“รับประทานแพใหญ่ไม่ได้เอามาครับ เอามาแต่แพเล็ก แพละ ๔ ลูกหรือ ๔ ผลรับประทานทั้งหวานทั้งมันนะครับ ดีกว่า...เหนือกว่า...และมากกว่า”

กิมหงวนจึ้ยปาก

“มึงพยายามพูดน้อยๆ หน่อยเถอะวะ กูกำลังหงุดหงิดใจ เตียวก็จะถีบเอาง่ายๆ”

“ครับ” เจ้าแห้วรับคำหนักแน่น “รับประทานอาสาเสียไม่ซื้อ ผมก็จะไปเร่ขายที่เรือนคนใช้ และที่โรงครัวรับประทานผมได้ค่าจ้างชาย ๒๐ เปอร์เซ็นต์ครับ วันนี้อย่างท่วมๆ ก็คงได้เปอร์เซ็นต์ราว ๒,๐๐๐ บาท”

อาสาเสียมองดูกล้วยแขก และข้าวเม่าทอดอย่างพิจารณา

“เหมามาถาดนี้ เอาเท่าไรวะ”

“รับประทานทั้งถาดด้วยหรือครับ”

“เออ ก็บอกแล้วว่าเหมามาหมดถาด”

เจ้าแห้วนั่งคิด

“รับประทานห้าแสนก็แล้วกันครับ”

อาเสี่ยทำคอย่น

“พูดใหม่ซี เท่าไหร่จะอ้ายแห้ว ขอให้ฟังชัดๆ หน่อย”

“รับประทานห้าแสนครับ แะะ แะะ”

กิมหงวนหัวเราะก๊าก

“กล้วยแขกกับข้าวเม่าทอด ห้าแสนนะ เอรารถโกดังขนตั้งแต่เช้าจนค่ำเชียวนะโว้ย เอาไปเถอะฉันไม่ซื้อหรอก”

“รับประทานไม่เป็นไรครับ ซื้อมาก็ขอบคุณ ไม่ซื้อก็ขบใจ รับประทานที่หน้าร้านคุณนวลมีหนุ่มๆ ยืนอยู่ตั้งหลายคนแย่งกันซื้อกล้วยแขกและข้าวเม่าทอด ผมเอาออกไปขายอีก ๑๐ เท่านั้นทั้งหมด”

เสี่ยหงวนทำตาโตเท่าไข่ห่าน

“มีหนุ่มๆ ยืนมุงหน้าร้าน...”

“ครับ รับประทานสุภาพบุรุษก็มี จี๊โกก็มี อาเสี่ยกระเป๋านักก็มีหลายคน นายห้างแขกหัวโตก็มีครับ ซื้อข้าวเม่าแพเดียวให้ตั้ง ๓๐๐ บาท”

กิมหงวนแผ่นลุกขึ้นยืน

“อ้ายแห้ว” เขาพูดเสียงหนักๆ “เงินสดหมื่นบาท และสร้อยคอทองคำหนัก ๕ บาทจะเป็นของแก ถ้าหากว่าแกช่วยฉัน”

เจ้าแห้วมยิ้ม

“รับประทานช่วยยั้งใจล่ะครับ”

“ช่วยอาละวาดทุบข้าวของเครื่องอุปโภคในการขายกล้วยแขกข้าวเม่าทอดของคุณนวลล่อ และก่อความสงบสุขของคุณนวลล่อทุกอย่าง จนกว่าคุณนวลล่อจะคืนดีกับฉัน”

“โน้” เจ้าแห้วร้องลั่น

เสี่ยหงวนชักฉิว

“แกไม่อยากจะเงินระอะ แถมรถจักรยานยนต์อีกคันหนึ่งเฮ้อ แกต้องการยี่ห้อไหนที่มีขายในกรุงเทพฯ เลือกอเอา”

เจ้าแห้วลั่นศีรษะแล้วหัวเราะ

“ไม่ไหวครับ รับประทานเสี่ยหงวนถอนตะเบี๊ยนสมรสกับคุณนวลแล้ว รับประทานเหมือนปาตองโก้แฝดติดกันแล้วถูกกระชากออกเป็นสองชิ้น ทั้งตามพุดตินัยและนิตินัยก็ไม่มีอะไรกัน รับประทานผมร่วมมือกับอาเสี่ยถึงได้รถจักรยานยนต์เป็นรางวัล ทางคุณเขาคงไม่ยอมให้ผมเอาเข้าไปขี่ในคุกเป็นแน่ ความผิดฐานบุกรุกและทำลายทรัพย์สินของผู้อื่นนะรับประทานติดตะรางแหงๆ เชียวนะครับ”

กิมหงวนขมวดคิ้ว

“ถึงกับติดคุกเชียวระอะ”

“ครับ” เจ้าแห้วพูดเสียงหนักแน่น “รับประทานผมก็ธรรมศาสตร์รุ่น ๒๔๙๔ เหมือนกัน”

“ธรรมศาสตร์บัณฑิตนะเธอ”

เจ้าแห้วยิ้มแห้งๆ

“แะะ แะะ รับประทานเคยเข้าไปขายข้าวแผ่นในสมัยนั้นครับ รับประทานตั้งแต่นายกิตยังไม่ได้ขาย”

เสี่ยหงวนนั่งคิดสักครู่

“กันทนไม่ไหวอ้ายแห้ว กันได้รู้ความจริงแล้วว่า ชีวิตของกันขาดคุณนวลล่อไม่ได้เด็ดขาด”

“รับประทานนั้นนะซีครับ ควรจะเป็นอย่างนั้น”

เสียงกริ่งโทรศัพท์บนโต๊ะสี่เหลี่ยมข้างประตูห้องสมุดดังขึ้น เจ้าแห้วปราดเข้าไปรับสาย เสียงทวงนยกมือไขว้หลัง เดินวนเวียนไปมาในท่าตริตรอง แล้วควักกล้วยแขกชิ้นหนึ่งใส่ปากเคี้ยวตุ้ยๆ เจ้าแห้วพูดโทรศัพท์อยู่ ลักครู่ก็หันมามองกิมหงวน

“อาเสี่ยครับ รับประทานบ้านเล็กของอาเสี่ยจะพูดด้วยครับ”

กิมหงวนพูดโพล่งขึ้นอย่างหัวเสีย

“บ้านเล็กก็ส้วมนะซีไวยี้ ใครจะพูดกับฉันล่ะ”

“รับประทานใหม่ๆ หน้าตาจุ่มจิมที่อาเสี่ยร้องเล่นบ่อยๆ นะซีครับ”

เสียงทวงเดินเข้ามาหาเจ้าแห้ว กระซอกหูโทรศัพท์มาถือไว้ ยกขึ้นแนบหูแล้วพูดด้วยเสียงกระซอกกระซอก

“กิมหงวนพูดอยู่นี้แล้ว ว่ายังงี้”

มีเสียงแจ้วๆ พูดมาตามสาย

“เฮียหรือคะ นิติมพูดคะ เฮียกำลังหัวเสียหรือคะ เฮียขา”

เสียงทวงได้ยินเสียงอ่อนเสียงหวานของนิลบล เขาก็ยิ้มออกมาได้

“จ๊ะ ทำงานผิดๆ พลาดๆ เลย์โมโห”

“โถ-อย่าโมโหเลยคะ ทูนหัวของติ่ม มาหาติ่มหน่อยซีคะ แล้วก็เอาหลักฐานที่แสดงว่าเฮียหย่าขาดกับ นवलลอแล้วมาให้ติ่มดูด้วย”

กิมหงวนทำปากจู๋ ส่งหูโทรศัพท์ให้เจ้าแห้ว

“แกพูดกับติ่มที่เถอะวะ บอกหล่อนให้รู้ว่ากันปลดกงหนุนหล่อนแล้ว”

เจ้าแห้วยิ้มแป้น

“รับประทานอาเสี่ยจะกลับมาใช้รถเก๋งโกโรโกโสคันเก่าใช้ไหมครับ”

“เออ ถึงเก่าก็เป็นรถโรลสรอยราคาแสนไวยี้ เครื่องเคราซาร์ดูก็พอกเครื่องพีตใหม่ได้ พนสีเสี่ยใหม่ เปลี่ยนเบาใหม่ และซ่อมกันชนไม่ให้ห้อยร่องแรง เท่านี้รถใหม่ทำไม่ได้” พูดจบอาเสี่ยก็พาตัวเดินออกจากห้องโถง

ที่ห้องพักของนवलลอ

การค้าอุตสาหกรรมกล้วยแขกและข้าวเม่าทอดกำลังเป็นไปอย่างสนุกสนาน และจำหน่ายขายดีมาก ลูกค้าล้วนแต่อยู่ในซอยใหญ่ข้างบ้าน “พัชรภรณ์” และซอยแยกทางหลังบ้าน รู้จักคุ้นเคยกับคุณหญิงวาดกับเจ้าคุณปัจจนิกฯ และคณะพรรคสี่สหายเป็นอย่างดี นवलลอบกับคุณหญิงวาดช่วยกันทอดกล้วยและข้าวเม่าทอด รดเก้งหลายคันผ่านมาต้องหยุดดู เจ้าของรถล้วนแต่ท่านผู้ดีมีเงิน มีเคหสถานอยู่ในซอยนี้ รีบลงจากรถลงมา ทักทายนคุณหญิงวาดและเจ้าคุณปัจจนิกฯ อย่างเกรียวกราว หน้าตึกแถวคูหนั้นจึงมีผู้คนจับกลุ่มอยู่ประมาณ ๓๐ คน ซึ่งทุกคนรู้ดีว่านवलลอบทำกล้วยแขกเล่นสนุกๆ มีการแจกฟรีและแถมเงินตลอดเวลาสำหรับลูกค้าที่ยากจน เช่นลูกคนจน

ในเวลาเดียวกันนี้เอง อาเสี่ยกิมหงวนก็บุกเข้ามาทางหลังห้อง และหยุดยืนเด่นกลางห้อง สีหน้าอันเคร่งเครียดบึ้งตึงของเสียงทวง ทำให้เสียงจ้อกแจ้กจอบแจเจียบกริบลงทันที ใครต่อใครพากันมองดูเขาเป็นตาเดียว เจ้าหนุ่มรูปหล่อแต่งกายสมาร์คนหนึ่งไม่ทันเห็นกิมหงวนก็พูดสัพยอกนवलลอบในฐานะที่เขามีความเคารพนับถือ หล่อนเหมือนพี่สาว

“ข้าวเม่าทอดของผมได้หรือยังครับพี่นवल ผมยืนรออยู่นานแล้ว เร็วๆ หน่อยซีครับ ผมอยากทาน ข้าวเม่าทอดฝีมือพี่นवलเหลือเกิน”

กิมหงวนพูดโพล่งขึ้นเพราะฤทธิ์หึง

“อยากได้เร็วๆ ไปซ้อณเอาตามคลองซีคุณ ผมขอประกาศว่าการค้ากล้วยแขกและข้าวเม่าทอดได้สิ้นสุดลงแต่เพียงเท่านี้”

นवलลอบหันมามองดูเสียงทวง ซึ่งเดินเข้ามานั่งบนเสื่อจันทบุรีข้างหล่อน แล้วหล่อนก็กล่าวกับเขา

“ใครเชิญให้คุณเข้ามาในห้องฉัน”

เสียงหวนทำหน้าที่ครึ่งยี่มครึ่งแหย

“เปล่า ไม่มีใครเชิญ”

“แล้วคุณเข้ามาทำไม หรืออยากเป็นผู้ต้องหาของตำรวจในคดีบุกรุก”

ดร. ดิเรกพูดเสริมขึ้น

“เก๊ท เอ๊าท์ ยูกับนวนเล็กกันแล้ว”

พลพยักหน้าให้อาเสี่ย

“ออกไปเสียโดยดี ก่อนที่แกจะถูกเตะ”

พ.อ. กิมหวนล้วงกระเป๋ากางเกงข้างขวาหยิบปืนพกขนาดเล็กออกมาควงเล่น บรรดาลูกค้ำทั้งหลายแลเห็นปืนก็แตกฮือแล้ววิ่งหนีกระจัดกระจายไปคนละทิศละทาง นิกกรกำลังนั่งกินข้าวเม่าทอดอย่างเอร็ดอร่อยกลัวว่าอาเสี่ยจะยิงใครเข้าก็รีบลุกขึ้นเดินเข้ามาหา กิมหวน

“ย้ายเสี่ย อย่าทำอะไรงี้ๆ โวย ฆ่าคนตายนะ เรื่องมันติดคุกอย่างน้อยก็ ๒๐ ปี”

อาเสี่ยทวาด

“อย่าชู้กันหน่อยเลย เออะอะก็ติดคุกหรือตะราง กันยอมติดโวย”

พล พัชรภรณ์กล่าวขึ้นดังๆ

“แกควักปืนออกมาแกจะเอาอย่างไร ยิ่งคุณนวนระอะ”

กิมหวนเค้นหัวเราะ

“กันไม่ได้ตัดสินใจว่า กันจะยิงใคร แต่คนใดคนหนึ่งในที่นี้ต้องเป็นศพ”

คุณหญิงวาดสะดุ้งโหยง แล้วพูดเสียงสั้นเครือ

“อาไม่รู้เรื่องอะไรเลย ยายนวนเขาขอร้องให้มาช่วย อาก็มาช่วย อย่าฆ่าอาเลยนะพ่อหวน อาใกล้จะเข้าโลงแล้วก็จริง แต่อาจะไม่อยากตายเลย เก็บปืนเสี่ยเถอะ”

กิมหวนปราดเข้ามาทรวดตัวลงนั่งข้างนวนลอบแล้วยกปืนพกจี้หน้าอกหล่อน

“เพื่อเห็นแก่ลูกในท้อง เฮียขอร้องให้นวนยุติการด่ากลัวยแซกเดี๋ยวนี ถ้ารักจะค้าขายตำแหน่งผู้อำนวยการหรือแม่ผู้อำนวยการมีอยู่หลายบริษัท นวนจะไปเป็นผู้อำนวยการบริษัทของเรารับบริษัทไหนก็ได้เข้าใจ”

นวนลอบเปลอตัวหัวเราะคึกขบขันคำว่าแม่ผู้อำนวยการ

“บ้า อายามาพูดบ้าๆ นะ” หล่อนแกล้งดูเขาและทำหน้าที่ตาซิงซัง “ใครบอกว่าฉันท้องกับคุณ”

เสียงหวนพินหัวเราะ

“วันนี้ไม่ท้อง วันหลังนวนก็อาจจะท้องได้ ผู้หญิงมีท้องไม่ใช่เรื่องประหลาดมหัศจรรย์อะไร เพียงแต่อ้วนกลางเท่านั้น อ้า-พูดกันอย่างสั้นๆ ไม่ต้องอ้อมค้อมดีกว่า เฮียจัดการกับแม่ตี๋มเรียบร้อยแล้ว ชายเซียงกงไปแล้ว”

เจ้าคุณปัจจนึกฯ หัวเราะก๊าก

“ชายรถเก๋งใหม่ถอดด้ามที่แกคุยว่า เครื่องยนต์เดินเงียบ เบาะนิ่ม เร่งเครื่องยนต์ได้รวดเร็วทันใจไซ้ใหม่ล่ะ”

“ครับ เจอเอารถงเด็กหน้าวัดสามจีนเข้า ใช้ได้ชั่วคราวก็รู้แล้วว่าไม่ได้ความ สู้รถโรลสรอยเก่าแก่ของผมนิด” แล้วอาเสี่ยก็เหินปืนพกไว้ได้เข็มขัด หันมายกมือไหว้คุณหญิงวาด “ผมกราบละครับ คุณอาช่วยกรุณาไกลเกลียดกรณีพิพาทระหว่างผมกับคุณแม่นวนลอบให้ปรองดองกันเหมือนเช่นเดิมเถอะนะครับ นึกว่าสงสารลูกกำพร้า ผมเองก็กำพร้าทั้งพ่อและแม่ มีนวนลอบก็เหมือนมีแม่ ค่อยอบอุ้มใจบ้าง โบราณท่านพูดไว้ไม่มีผิด ผัวดีก็เหมือนลูก เมียดีก็เหมือนแม่ เป็นความจริงนะครับ”

เสียงหัวเราะดังขึ้นอย่างครั้นเครง พอดีเจ้าแห้วเดินเข้ามาทางหลังห้อง ดร. ดิเรกจึงกล่าวกับเจ้าแห้วด้วยเสียงหัวเราะ

“เฮ้-ปิดประตูหน้าห้องที่โวย”

เจ้าแห้วหน้าตื่น

“รับประทานบริษัทอุตสาหกรรมกล้วยแขกไทยเลิกการค้าแล้วหรือครับ”

“อโรว์ อ้ายหงวนมันไม่ยอมให้ขาย เร็ว-ปิดประตูไล่กลอนเสีย ไทยมุงหลายคนกำลังยืนจับกลุ่มมองดู
ตัวหนุ่มเมียสาวในวัยเด็ก ที่กำลังทำท่าจะกลับมาเป็นทองแผ่นเดียวกัน”

เจ้าแก้วปฏิบัติตามคำสั่งนายพลศาสตราจารย์ดีเรก เขาวางถาดกล้วยแขกข้าวเม่าทอดลงบนโต๊ะ
รับประทานอาหาร แล้วเดินก้มตัวออกไปทางหน้าต่างจัดแจงปิดประตูหน้าต่างคูกุหนั้น พล, นิกร, ดร. ดีเรก,
เจ้าคุณปัจจุบันนี้ฯ และคุณหญิงวาดต่างมองดูอาเสี้ยกิมหงวนอย่างขบขัน คุณหญิงวาดกล่าวกับเสี้ยหงวนด้วยเสียง
หัวเราะว่า

“แกแน่ใจนะ ว่าแกทิ้งแม่ริบลของแกเด็ดขาด”

“โธ.....ให้ผมรากลือดอกออกมาซัก ๒๐ ลิตรสิครับ”

“โน” นายแพทย์หนุ่มร้องลั่น “เลือดในตัวแกมื่ออย่างมาเพียง ๕ ลิตรเท่านั้น ถ้าผู้หญิงก็มีในราว ๓
ลิตร”

เสี้ยหงวนเปลี่ยนท่า นั่งเป็นพับเพียบแล้วก้มลงกราบแทบเท้าคุณหญิงวาดกับเจ้าคุณปัจจุบันนี้ฯ แสดง
ความเคารพอย่างสูง

“คุณอาทั้งสองช่วยลูกร้างหน่อยเถอะครับ”

ท่านเจ้าคุณสะดุ้งเล็กน้อย

“แล้วกัน แกคิดว่าฉันกับคุณหญิงวาดเป็นเจ้าพ่อเจ้าแม่หรืออย่างไร ฉันจะช่วยแกได้อย่างไรในเมื่อแก
กับยายนวลถอนทะเบียนสมรสกันแล้ว”

กิมหงวนผินยิ้ม

“ถอนแล้วจดใหม่ก็ได้ครับ ตัวเมียผมไปครับที่โครกันแล้วพากันไปถอนทะเบียนสมรส พอดีกันก็ไปจด
ทะเบียนสมรสกันอีก เพื่อนผมคนหนึ่งจดทะเบียนสมรสกับเมียคนเดียวของเขาถึง ๒๐ ครั้ง และถอนทะเบียน
สมรสกันถึง ๑๙ ครั้ง”

คุณหญิงวาดยกมือตบศีรษะนวลลอบเบาๆ

“ว่ายังไงแม่นวล”

นวลลอบสั่นศีรษะ

“นวลเสียใจคะคุณอา นวลจะแต่งงานใหม่ในวันสองวันนี้แล้ว”

กิมหงวนยื่นนวมไปทั้งตัว

“แต่งกับใคร”

“นั่นมันเรื่องของฉันไม่ใช่เรื่องของคุณ ฉันจะแต่งงานกับใครก็ได้ แต่ผู้นั้นต้องไม่ใช่ผู้ชายที่ขี้เมาหย่าเป
และซื่อเหมือนอย่างพี่เก่าของฉัน อย่ามาพูดวิงวอนให้เสียเวลาเลย เราแยกทางกันอย่างเด็ดขาดแล้ว”

เสี้ยหงวนหน้าจ๋อย

“หมายความว่าเสียหมดหวังแล้ว...อนิจจา ต้นรักของเสี้ยออกดอกเป็นดอกโคก...” แล้วเขาก็กลานเข้ามา
กอดนิกร พูบหน้าลงกับไหล่ยายจอมทะเล้นเพื่อนเกลอของเขา “เพื่อนรัก มีทางช่วยกันได้บ้างไหม”

นิกรพยักหน้าช้าๆ

“ช่วยได้ก็ต้องใช้วิชาไสยศาสตร์”

อาเสี้ยเงยหน้าขึ้นมองดูนิกรทันที

“ช่วยกันเถอะเพื่อน เงินสดหมื่นบาทสร้อยคอทองคำหนัก ๕ บาท ปากกาปลอมทองพร้อมดินสอดหนึ่ง
ชุดและนาฬิกาข้อมือเรือนทองอย่างดีจะเป็นของแก”

พล พัชรภรณ์พูดเสริมขึ้นดังๆ

“เอ๊ะนี่มันรายการทนายปัญหาอะไรวะ”

กิมหงวนหันมาค้อนพล

“มึงนั่งเฉยๆ เถอะ ถ้าไม่ยิ้มเยาะก็พูดเยาะเย้ยถากถาง ประเดี๋ยวพ่อเตือดขึ้นมากยิ่งไล่แตกเท่านั้นเอง”
พูดจบเขาก็หันมายกมือไหว้นิกร “ไหว้ส้นมือละวะ ช่วยกันเถอะเพื่อน ชีวิตของกันขาดนวลก็เปรียบเหมือนโลก
ขาดดวงอาทิตย์ นวลคือดวงประทีปของกัน ช่วยส่องนำชีวิตกันให้มีความสุข ให้อย่างชีวิตอยู่ได้”

“อ้าว” ใครคนหนึ่งร้องขึ้นดังๆ

กิมหงวนชักโมโหเดือด เขาทำตาเขียวกวาดสายตามองไปรอบๆ ห้องแล้วเอ็ดตะโรลั่น

“ใคร ใครอ้าววะ”

“อ้าวเอง” คุณหญิงพุดยิ้มๆ “แกจะทำไม”

เสี่ยหงวนฟินหัวเราะ

“ก็อ้าวไปนะซีครับผมไปว่าอะไร แะะ แะะ คุณอาร้องอ้วกน่าฟังนะครับ เสียงทุ้มดีคล้ายเสียงเทเนอร์”
แล้วเขาก็เปลี่ยนสายตามาที่นิกร “ช่วยกันหน่อยเถอะเพื่อน นึกว่าช่วยลูกหมาเอาบุญ”

“ได้ ในฐานะที่แกเป็นเพื่อนรักของกันๆ ยินดีจะช่วยแกโดยไม่คิดค่าป่วยการอะไรเลย นอกจากค่าค่านับ
ครู ๕๐,๐๐๐ บาทเท่านั้น”

ดร. ดิเรกหัวเราะงอหาย

“ค่าค่านับครูเขาเรียกกันเพียง ๖ สลึงหรือ ๒ บาท นี่แกเอาตั้ง ๕๐,๐๐๐ บาท”

นายแพทย์หนุ่มพุดพลาฟหัวเราะพลาฟ

นิกรทำตาเขียวกับนายพลดิเรก

“แกเฉยๆ เอะ คุงเฮงชว่นะซีไว้วัยที่เรียกค่ายกครูเพียง ๖ สลึง เรื่องที่กันจะช่วยมันเล็กอย่างงั้นหรือ
คุณนวลกับอ้ายหงวนหย่าขาดกันแล้วไม่มีใครในโลกนี้ที่จะทำให้ลายความรักกลับมาสนิทแน่นแฟ้นกันได้เหมือน
เช่นเดิม แต่กันจะใช้วิชาไสยศาสตร์และจิตศาสตร์ช่วยอ้ายหงวน เพราะถ้าคุณนวลไม่ยอมคืนดีด้วยอ้ายหงวนก็
คงฆ่าตัวตาย หรือเส้นโลหิตแตกตายเพราะเมาเหล้า”

คุณหญิงกล่าวกับเจ้าคุณปัจฉินึกๆ เบาๆ

“ถ้าเช่นนั้นเจ้าคุณดิฉันไม่ต้องไกลเกลี้ย ปล่อยให้เป็นเรื่องของอ้ายกรมั่นเถอะนะคะ”

“ครับ ผมก็อยากเห็นความสามารถของอ้ายกรมั่นเหมือนกัน ดูซิว่ามันจะทำอย่างไร”

กิมหงวนล้วงกระเป๋าหลังของกางเกงสีเทาหยิบซองธนบัตรออกมาเปิดออกแล้วกล่าวกับนิกรว่า

“กันมีเช็คอยู่ใบหนึ่งเพื่อนเขาใช้หนี้กันเกี่ยวกับการค้า เป็นเงินห้าหมื่นบาทพอดี” แล้วอาสาเรียกเช็ค
ฉบับนั้นออกมาส่งให้นิกร “เฮ้อ...ค่ายกครู เลือดเข้าตากันแล้วกันยอมไว้วัย แต่ถ้าแกช่วยกันไม่สำเร็จ กันยังแกทั้ง
เต็ดขาด”

นิกรหัวเราะ มองดูรายละเอียดในเช็ค เมื่อเห็นถูกต้องดีแล้วก็พับเก็บเข้ากระเป๋า

“เรื่องเล็กอ้ายหงวน แกขึ้นไปคอยคุณนวลอยู่ข้างบน ประเดี๋ยวคุณนวลจะตามแกขึ้นไปเองด้วยอำนาจ
เวทพิเศษและอำนาจจิตของกัน”

อาสาเรียบลูกขึ้นพาตัวเดินไปทางหลังห้องแล้วขึ้นบันไดไปชั้นบนทันที ทุกคนเงิบกริบต่างก็อยากเห็น
ความสามารถของนิกร นวลล่อนั่งยิ้มน้อยยิ้มใหญ่มองดูนิกรอย่างขบขัน

แต่แล้วหล่อนก็ตกใจเมื่อนิกรคลานเข้ามานั่งเผชิญหน้าหล่อนในระยะใกล้ชิด ไบหน้าของนิกรดมึงทึง
น่ากลัวน้อยดาววโรจน์ผิดปกติ

“อู๊ยยตาย ทำไมคุณมาจ้องหน้าดิฉันอย่างนี้”

นิกรยิ้มแฉะ ยกมือขวาขึ้นวนเวียนรอบๆ ไบหน้านวลล่อ ปากก็สาธยายมนตร์พิมพ์ซึ่งไม่มีใครฟัง
ออกว่านิกรพูดอย่างไรบ้าง แต่ความประหลาดมหัศจรรย์ใจก็เกิดขึ้น เมื่อนวลล่อสะดุ้งเฮือกสุดตัวและมีท่าทาง
เหมือนกับคนที่ถูกสะกดจิต

นิกรกล่าวบังคับหล่อนด้วยเสียงหนักแน่น

“ลุกขึ้น แล้วขึ้นไปหาอ้ายหงวน ขึ้นไปให้มันกอดและจูบคุณเสียโดยดี อย่ามีแงงอนอะไรกับมันอีกเข้าใจ
ไหม”

นวลล่อพยักหน้าช้าๆ

“เข้าใจค่ะ”

“เข้าใจก็ปฏิบัติตามคำสั่งผม เร็ว...อย่ารำไร ประเดี๋ยวเสกโຕະตัวนั้นเข้าห้องคุณเลย ลุกขึ้น”

นวลล่อรีบลุกขึ้นแล้วเดินผ่านห้องชั้นบันไดชั้นบนแต่โดยดี ทุกคนต่างพากันมองดูนายจอมทะเล้นด้วยความ
ตื่นเต้นแปลกใจเหลือที่จะกล่าว นิกรยิ้มให้พ่อตาของเขาแล้วกล่าวว่า

“เห็นความสามารถของผมหรือยังครับ ผมไม่ต้องทำอะไรนอกจากใช้อำนาจจิตบังคับคุณนวลเท่านั้น
หมดเรื่องกันที พวกเรากลับไปบ้านได้แล้ว ปล่อยให้พี่ผิวเมียเขาตกลงกันทำสัญญารักกันใหม่”

เจ้าคุณปัจจนิกฯ ทำหน้าครี้งยิ้มครี้งแหย

“ແแน่จริง ๆ โวย้อัยกร ต่อไปนี้อัยหงวนกับคุณนวล ก็คงจะครองรักกันอย่างราปรื่นเหมือนเมื่อก่อน
ประเดี่ยวกั้คงพากันไปจดทะเบียนสมรสกันที่อำเภอ”

“โน” นายพลดิเรกร้องขึ้นดังๆ “ไม่ต้องไปหรอกครับ นายอำเภอเป็นเพื่อนของผมเอง ผมได้โทรศัพท์ไป
ถึงเขาก่อนที่อัยหงวนกับคุณนวลจะไปจดทะเบียนสมรสกัน เอกสารจดทะเบียนนะไม่ใช่เอกสารที่เป็นทางการ
หรอกครับ ผมขอร้องให้นายอำเภอเขาทำตามอัยหงวนกับคุณนวล ทั้งนี้ก็เพราะผมไม่ต้องการให้พี่ผิวเมียนี้นี้ย่ากัน
และผมรู้ว่าถึงหย่ากันจริงๆ ก็ต้องคืนดีกันอีก”

เสียงหัวเราะดังขึ้นลั่นห้องแล้วคุณหญิงวาดก็พูดตัดบท

“กลับบ้านเถอะโวยพวกเรา ปล่อยให้ยายนวลกับอัยหงวนเขาอยู่กับตามลำพังเถอะ อ้า...อัยแห้วไป
ไหนล่ะ อ้อ...จัดแจงดับไฟในเตาเก็บข้าวของเสียให้เรียบร้อย แล้วอย่าเสือกย่องขึ้นไปข้างบนล่ะ ถูกยิงตายไม่รู้
นะมึง กลัวแยกกับข้าวแม่ที่เหลืออยู่นี้อาไปแจกพวกคนใช้ในบ้านให้ทั่วหน้ากัน แถอย่าเอาไว้กินเสียคนเดียว
ล่ะ”

คุณหญิงวาดพาเจ้าคุณปัจจนิกฯ กับ พล, นิกร, และนายพลดิเรกออกไปทางหลังห้อง
ปล่อยให้เจ้าแห้วทำงานเก็บกวาดอยู่ตามลำพัง ภายในห้องชั้นบนเงียบกริบนาน ๆ ก็มีเสียงดู้บดู้บ
และเสียงอาเสี๋ยร้องครวญครางน่าสงสาร

-----จบ-----